

#DIDACTICA

Revistă națională de știință și educație

Călătorie în lumea educației

CASA CORPULUI DIDACTIC OLT

Ediția on- line

Ianuarie 2025

COMITET ȘTIINȚIFIC:

Inspector școlar general ISJ Olt – Ion Adrian BĂRBULETE

Inspector școlar general adjunct ISJ Olt - Mariana GHEORGHE

Inspector școlar general adjunct ISJ Olt - Mihaela – Mioara PIRNĂ

Inspector școlar ISJ Olt – Mirela-Maria PARASCHIV

Director CCD Olt – Marius BĂLAȘA

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Prof. metodist Ecaterina Ionela PREDESCU

Prof. metodist Carolina Maria GURALIUC

Prof. metodist Cristina MIHUȚ

Prof. metodist Claudiya-Maria NEACȘA

Documentarist Victoria PRIOTEASA

Secretar Elena Maria DUMITRESCU

Informatician Eduard Nicolae MAICAN

Administrator financiar Cătălin PIRNĂ

Revista #DIDACTICA a fost editată conform Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 5554 din 19.10.2011.

Str. Ionașcu, nr. 38, Slatina, Județul Olt, 230081 Editura Casa Corpului Didactic

Tel: 0249.406 103

Fax: 0249.406 203

e-mail oltccd@gmail.com

AUTORII ÎȘI ASUMĂ ÎNTREAGA RESPONSABILITATE PENTRU CONȚINUTUL MATERIALELOR PUBLICATE!

#DIDACTICA (Slatina)

CUPRINS

FACTORI CARE INFLUENȚEAZĂ FUNDAMENTAREA PROIECTELOR DE INVESTIȚII	4
EFICIENȚA JOCULUI DIDACTIC ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR LINGVISTICE LA ELEVII DE GIMNAZIU LA ORA DE LIMBA ROMÂNĂ	6
CONTROLUL FINANCIAR PREVENTIV (CFP)	8
SITUAȚIE CONFLICTUALĂ ÎNTRE ELEVI	10
SCHIMBĂRI LA NIVELUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR ȘI PREȘCOLAR, EDUCAȚIA TIMPURIE ȘI CLASA PREGĂTITOARE.....	12
PROFESIONALISMUL CADRUL DIDACTIC ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT	14
MATEMATICĂ ... PRIN METODE INTERACTIVE.....	16
EDUCAȚIA DIN ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN	17
EMOȚIILE LA GRĂDINIȚĂ CU HAPPY LEARNING CLASS	20
FOLOSIREA TEHNOLOGIILOR INFORMAȚIONALE ȘI DE COMUNICARE (TIC) ÎN ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE.....	23
PROFILUL UNUI COPIL CU TULBURĂRI DE COMPORTAMENT DIN SPECTRU AUTISMULUI - STUDIU DE CAZ	24
MODELE DE ACTIVITĂȚI STEM UTILIZATE LA GRĂDINIȚĂ	28
INTEGRAREA COPIILOR AI CĂROR PĂRINȚI SUNT PLECAȚI ÎN STRĂINĂTATE	30
ASIGURAREA SUCCESULUI ȘCOLAR PRIN RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE	32
ROLUL POVEȘTILOR ÎN EDUCAȚIA COPIILOR	34
STIMULAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR PRIN ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE	36
STRATEGII DIDACTICE UTILIZATE PENTRU INTEGRAREA ELEVILOR CU CES	38
THE BENEFITS OF LEARNING A FOREIGN LANGUAGE DURING CHILDHOOD	40
EDUCAȚIA STEAM LA COPILUL CU CES.....	42
IMPORTANȚA METODELOR ACTIV-PARTICIPATIVE ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE A ELEVILOR .	44
VIOLENȚA ÎN ȘCOALĂ.....	46
BENEFICIILE TERAPEUTICE ALE LECTURII ÎN CONȘTIENTIZAREA EMOȚIONALĂ A COPIILOR	51
IMAGINI MITOLOGICE ÎN OPERA LUI ION CREANGĂ	53
PROIECT EDUCAȚIONAL „ PRIMELE 100 DE ZILE DE ȘCOALĂ”	56
VIOLENȚA ȘCOLARĂ – CE ESTE ȘI CUM O COMBATEM ?	58

FACTORI CARE INFLUENȚEAZĂ FUNDAMENTAREA PROIECTELOR DE INVESTIȚII

Pirná Cătălin- Cristian
CASA CORPULUI DIDACTIC OLT

Pentru ca o investiție să fie adoptată de o unitate școlară, aceasta trebuie să fie caracterizată prin fezabilitate și să producă avantaje (pe baza unei prognoze logice și realiste). Aceste judecăți trebuie făcute cu referire la toate consecințele juridice, economice, financiare, sociale, comerciale, tehnice, instituționale și legate de impactul asupra mediului natural.

Pentru adoptarea unui proiect de investiții trebuie să fie respectate **condițiile legale** referitoare la legitimitatea implementării lui sau a procurării surselor de finanțare necesare. În mod clar, un proiect analizat de o unitate școlară nu poate fi luat în considerare în cazul în care contravine legii. Se poate întâmpla ca proiectul în sine să fie legal, dar sursele de finanțare la care se dorește să se apeleze sau modul de generare a veniturilor să nu fie legale. De exemplu, împrumutarea de bani sau perceperea unor taxe părinților, pot fi constrânse de legislație sau de anumite norme cu caracter administrativ. Legislația trebuie de asemenea luată în considerare atunci când este vorba de achiziții publice, condiții de contractare, de angajare a forței de muncă, de norme privind protecția muncii, norme de protecția mediului și multe alte aspecte legate de implementarea proiectului de investiție.

Din punct de vedere **economic**, pentru a putea fi adoptat, un proiect de investiții avut în vedere de o unitate școlară trebuie să acopere cheltuielile presupuse de realizarea lui și menținerea sa în funcțiune prin avantajele pe care le poate genera. Trebuie menționat că nu se urmărește acoperirea cheltuielilor efectuate prin veniturile înregistrate de unitatea școlară, ci se consideră că un proiect poate fi acceptat din punct de vedere economic dacă plus volarea realizată de elevi, cadre didactice și alți beneficiari ai programului de investiții devansează cheltuielile. Se desprinde concluzia că analiza economică a fezabilității unui proiect se concentrează asupra efectului economic de care beneficiază comunitatea locală în ansamblul ei, și nu numai entitatea ce îl implementează.

Criteriul beneficiului **social** reprezintă, de asemenea, un criteriu important în fundamentarea unui proiect de investiții. Dacă se dorește construirea unei gradinețe în cadrul unității școlare, a unei biblioteci, criteriul principal va fi cel social, aceste activități ne-urmărind neapărat înregistrarea unor performanțe deosebite din punct de vedere economic.

Influența factorului **comercial** în selectarea unui proiect de investiții este dată de activitățile comerciale pe care le presupune derularea acestuia: contractele privind achizițiile de bunuri, contractele cu diferiți prestatori de servicii, contractarea de lucrări, angajarea personalului, operațiunile bancare etc.

Influența factorului **tehnic** în analiza unui proiect de investiții nu poate fi neglijată. Importanța acestei analize este dată de faptul că o supraevaluare din punct de vedere tehnic peste nivelul optim generează o creștere nejustificată a costurilor peste varianta optimă.

Totodată, o subevaluare din punct de vedere tehnic poate duce la niste costuri ulterioare ridicate date de întreținere, funcționare și reparații.

Factorul **instituțional** se referă la sfera de activitate a instituției publice. Pentru ca o instituție publică să realizeze o investiție acceptabilă din punct de vedere instituțional trebuie ca aceasta să își desfășoare activitatea în domeniul respectiv sau să aibă angajat personal cu specializarea necesară. De exemplu, dacă se dorește construirea unei secții de stomatologie este necesar ca instituția publică beneficiară a acestei investiții să dispună de personal specializat în acest domeniu (sau să angajeze personal), în caz contrar, investiția nefiind justificată.

Investițiile în unitățile de învățământ pot fi finanțate din fonduri alocate din bugetul local, din surse proprii și din fonduri alocate de Ministerul Educației Naționale pe baza listelor de investiții aprobate.

În listele de investiții se includ:

- ☐ activele a căror valoare unitară este mai mare de 2500 lei și durata de utilizare mai mare de 1 an;
- ☐ programele de calculator, licențe, brevete (indiferent de valoare);
- ☐ studii de fezabilitate, prefezabilitate, etc. (indiferent de valoare).

Se interzice finanțarea obiectivelor de investiții noi dacă în portofoliul ordonatorilor de credite ai bugetelor locale există obiective de investiții în derulare al căror termen de punere în funcțiune este depășit, până la finalizarea acestora, când vor putea fi incluse la finanțare lucrări noi.

Bibliografie

1. Normele metodologice privind organizarea și conducerea contabilității instituțiilor publice, aprobate prin OMFP nr.1719/2005
2. Legea nr. 98/2016 cu actualizările ulterioare

EFICIENȚA JOCULUI DIDACTIC ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR LINGVISTICE LA ELEVII DE GIMNAZIU LA ORA DE LIMBA ROMÂNĂ

-studiu de specialitate -

PREDESCU Ecaterina Ionela
Liceul Teoretic „Nicolae Titulescu”, Slatina

Acest studiu de caz analizează rolul jocului didactic în dezvoltarea competențelor lingvistice și în stimularea interesului pentru limba română la elevii de gimnaziu. Activitățile ludice integrate în procesul educațional au fost proiectate pentru a dezvolta vocabularul, gândirea critică și exprimarea creativă. Studiul a implicat o clasă de elevi din ciclul gimnazial, utilizând metode precum jocuri de rol și dezbateri pe teme literare. Rezultatele indică o creștere semnificativă a implicării elevilor și o îmbunătățire a performanțelor lingvistice.

Procesul de învățare la ora de limba română întâmpină frecvent provocări legate de motivația scăzută a elevilor și dificultatea în înțelegerea conceptelor abstracte din literatură și gramatică. În acest context, **jocul didactic** apare ca o metodă inovatoare, capabilă să transforme învățarea într-o experiență plăcută, stimulând creativitatea, colaborarea și spiritul critic al elevilor.

Studiul de față își propune să evidențieze **eficiența jocului didactic** în predarea limbii române la gimnaziu, urmărind îmbunătățirea competențelor lingvistice și dezvoltarea motivației elevilor pentru participarea activă.

Conform lui Vygotsky (1978), **jocul reprezintă o activitate centrală în dezvoltarea copilului**, având rolul de a stimula învățarea socială și lingvistică. Jocul didactic, în particular, îmbină elementele ludice cu obiectivele pedagogice, transformând procesul educațional într-o experiență interactivă și semnificativă (Montessori, 1949).

Cercetările anterioare (Piaget, 1962; Bruner, 1996) subliniază faptul că jocurile lingvistice și de rol facilitează asimilarea vocabularului, înțelegerea textului și exprimarea creativă. Activitățile bazate pe joc pot contribui, de asemenea, la dezvoltarea empatiei și a abilităților de colaborare.

Studiul a fost desfășurat cu o clasă de elevi de clasa a VII-a dintr-o școală gimnazială urbană, formată din 25 de elevi (12 fete și 13 băieți).

Au fost utilizate trei tipuri de jocuri didactice la ora de limba română:

1. Joc de rol: Elevii au interpretat personaje din nuvela „Alexandru Lăpușneanul” de Costache Negruzzi, punând accent pe replicile și trăsăturile acestora.
2. Dezbateri literare: Pornind de la tema „Puterea și moralitatea în literatura română”, elevii au fost împărțiți în două echipe pentru a susține puncte de vedere opuse.
3. Scriere creativă prin jocuri de cuvinte: Elevii au creat povești utilizând cuvinte-cheie extrase din operele literare studiate.

Instrumente de colectare a datelor

Observație directă: Profesorul a evaluat participarea și interacțiunea elevilor.

Chestionare: La finalul activităților, elevii au completat un chestionar privind satisfacția și percepția asupra utilității jocului didactic.

Evaluări scrise: Performanțele elevilor au fost comparate înainte și după implementarea jocurilor.

Rezultate

Observațiile directe au arătat o creștere a implicării elevilor în activitățile didactice. 92% dintre elevi au participat activ în timpul jocurilor, comparativ cu doar 65% la activitățile tradiționale.

Evaluările scrise au indicat îmbunătățiri semnificative:

Creșterea numărului de cuvinte noi utilizate în compuneri (în medie, de la 12 la 20).
Îmbunătățirea structurii frazei și a coerenței textelor scrise.

Chestionarele au relevat că 88% dintre elevi au considerat activitățile bazate pe joc mai interesante și mai eficiente decât metodele tradiționale. Comentariile lor includ:

„M-a ajutat să înțeleg mai bine personajele.”

„A fost mai ușor să învăț, pentru că m-am distrat.”

Rezultatele sugerează că jocul didactic este o metodă eficientă pentru predarea limbii române, contribuind atât la dezvoltarea abilităților lingvistice, cât și la creșterea motivației elevilor. Activitățile ludice permit elevilor să exploreze textele literare într-un mod interactiv, încurajând gândirea critică și creativitatea. Studiul a implicat o singură clasă, ceea ce poate limita generalizarea rezultatelor. Integrarea jocului didactic în fiecare oră de limba română poate fi dificilă din cauza programului școlar încărcat.

Studiul demonstrează că jocul didactic poate transforma ora de limba română într-o experiență atractivă și educativă pentru elevii de gimnaziu. Activitățile interactive stimulează participarea și facilitează învățarea unor concepte complexe.

Bibliografie

- Bruner, J. S. (1996). *The Culture of Education*. Harvard University Press.
Piaget, J. (1962). *Play, Dreams and Imitation in Childhood*. W.W. Norton & Company.
Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Harvard University Press.
Montessori, M. (1949). *The Absorbent Mind*. Holt, Rinehart, and Winston.

DE CE să studiezi limba franceză?

Scrisoare deschisă către părinți – Rolul limbii moderne – franceză, în completarea profilului de elev în clasa a VIII-a

Claudya Maria Neacșa

Școala Gimnazială Găneasa

De ce este benefic pentru copii să studieze limba franceză? Cum îi ajută acest lucru? Ce vor putea afla? Acestea sunt întrebări pe care le auzim adesea...

E important să plecăm de la ideea că rolul gimnaziului este de a oferi elevilor un fundal de cultură generală, abilități, valori, atitudini și abilități care să-i ajute să facă față unei societăți în continuă schimbare.

Scopul este de a dezvolta cele 8 abilități (competențe) cheie la elevi, abilități care sunt de fapt, dezvoltate activ la una dintre disciplinele studiate la școală.

1. Comunicarea în limba maternă este în mod constant practică și îmbunătățită în raport cu limba modernă, prin explicații și practică continuă.

2. Comunicarea în limbi străine – importantă și necesară pentru a face față provocărilor societății de astăzi. Copiii vor fi capabili să înțeleagă și să producă mesaje orale, să înțeleagă texte scrise și să scrie mesaje pe subiecte familiare, descoperind oportunitatea de a participa la proiecte și programe internaționale.

3. Competențe matematice și competențe de bază în știință și tehnologie - acestea sunt dezvoltate coerent prin concepte utilizate în mod obișnuit: numere, dată, vârstă, pagină, bani, cantități.

4. Competență digitală – specifică actualei generații de elevi, dezvoltată în scop educațional. Elevii vor învăța noi aplicații, platforme educaționale și cum să folosească Internetul în siguranță și corect pentru a căuta informații utile.

5. A învăța să înveți – este poate cea mai utilă și practică abilitate, strâns legată de gândirea critică și capacitatea de a rezolva probleme și situații. Elevii își vor putea gestiona temele și proiectele fără ajutorul sau asistența părinților.

6. Abilitățile sociale și civice se reflectă și se dezvoltă în fiecare activitate în care copiii lucrează în echipe sau în grup, atunci când fac proiecte, piese de teatru, se obișnuiesc să-și asume roluri, responsabilități, să-și distribuie sarcinile.

7. Spiritul de inițiativă și antreprenoriat – poate fi exercitat în explorarea situațiilor comunitare, orientarea precisă către liceul pe care îl va urma, implicarea în acțiuni voluntare, prin expoziții-vânzări sau pachete culturale, competențe strategice.

8. Conștientizarea și exprimarea culturală – se referă de fapt la deschiderea culturală, deschiderea ferestrelor către lume, către alte culturi, civilizații, istorii, tradiții, obiceiuri.

Este important să înțelegem că în lumea de astăzi, vorbirea unei singure limbi nu este suficientă. Un elev care vorbește mai multe limbi își va crește șansele pe piața muncii. Învățarea unei alte limbi înseamnă dobândirea unor bogății suplimentare și deschiderea unor noi orizonturi, atât personale, cât și profesionale.

Franceza este singura limbă vorbită pe toate cele 5 continente. Este cea mai învățată limbă străină și a noua cea mai vorbită limbă din lume, a doua cea mai predată limbă străină din lume și pe toate continentele. Francofonia reunește 68 de state și guverne, iar Franța are cea mai mare rețea de instituții culturale din străinătate, unde se oferă cursuri de franceză.

Vorbirea în limba franceză este un atu pentru găsirea unui loc de muncă la numeroasele multinaționale franceze și francofone din diverse sectoare (distribuție, auto, lux, aeronautică etc.). Franța, a cincea putere comercială, atrage antreprenori, cercetători și cei mai buni studenți străini.

Limba culturii - o călătorie culturală prin lumea modei, gastronomiei, artelor, arhitecturii și științei. A învăța limba franceză înseamnă a avea acces la textele marilor scriitori francezi precum Victor Hugo sau Marcel Proust și ale poezilor celebri precum Charles Baudelaire sau Jacques Prévert. Înseamnă a înțelege actori precum Alain Delon sau Juliette Binoche..., să asculte și să cânte melodiile lui Édith Piaf sau Charles Aznavour.

Franceza este o limbă de lucru și una dintre cele două limbi oficiale ale ONU, UNESCO, NATO, Uniunii Europene, Comitetului Olimpic Internațional, Crucii Roșii Internaționale și a treia limbă de pe internet, înaintea spaniolei. Înțelegerea limbii franceze va permite elevilor să aibă o altă privire asupra lumii, comunicând cu vorbitori de franceză de pe toate continentele și obținând informații de la principalele mass-media internaționale de limbă franceză (TV5, France 24, Radio France Internationale).

Este limbajul marilor filozofi, Descartes, Sartre... și al renumiților oameni de știință Pierre și Marie Curie, Pasteur...

Franceza nu este o limbă dificilă, necesită o anumită precizie și se poate comunica foarte repede în franceză, este o limbă dulce, melodioasă și romantică.

Învățarea francezei îi ajută pe elevi să învețe și alte limbi, în special limbi latine, dar chiar și engleza, deoarece franceza oferă mai mult de 50% din vocabularul englezesc de astăzi.

Este valoros să lucrăm împreună, elevi, profesori, părinți, pentru a reuși să oferim societății oameni cu stima de sine ridicată, încredere în sine, corecți și responsabili, cu o personalitate deplină.

CONTROLUL FINANCIAR PREVENTIV (CFP)

Pirná Cătălin- Cristian
CASA CORPULUI DIDACTIC OLT

Controlul financiar preventiv are drept scop identificarea proiectelor de operațiuni care nu respectă condițiile de legalitate, regularitate, de încadrare în limitele și destinația creditelor bugetare și de angajament și prin a căror efectuare s-ar prejudicia patrimoniul public și/sau fondurile publice.

Persoanele care gestionează fonduri publice sau patrimoniul public au obligația să realizeze o bună gestiune financiară prin asigurarea legalității, regularității, economicității, eficacității și eficienței în utilizarea fondurilor publice și în administrarea patrimoniului public.

Controlul financiar preventiv este integrat în sfera răspunderii manageriale, el acționează ca ultim etapă între inițierea operațiunii organului de specialitate și decizia ordonatorului de credite, în privința oportunității, legalității și disponibilității fondurilor aferente respectivei operațiuni.

Instituțiile publice, prin conducătorii acestora, au obligația de a organiza controlul financiar preventiv propriu și evidența angajamentelor în cadrul compartimentului contabil. Conducătorii entităților publice au obligația să stabilească proiectele de operațiuni supuse controlului financiar preventiv, documentele justificative și circuitul acestora, cu respectarea dispozițiilor legale.

Controlul financiar preventiv constă în verificarea sistematică a operațiunilor care fac obiectul acestuia, din punct de vedere al:

a) respectării tuturor prevederilor legale care le sunt aplicabile, în vigoare la data efectuării operațiunilor (control de legalitate);

b) îndeplinirii sub toate aspectele a principiilor și a regulilor procedurale și metodologice care sunt aplicabile categoriilor de operațiuni din care fac parte operațiunile supuse controlului (control de regularitate);

c) încadrării în limitele și destinația creditelor bugetare și/sau de angajament, după caz (control bugetar).

Controlul financiar preventiv propriu se exercită, prin viză, de persoane din cadrul compartimentelor de specialitate, desemnate în acest sens de către conducătorul entității publice. Actul de numire va cuprinde și limitele de competență în exercitarea controlului financiar preventiv propriu. Persoanele desemnate să efectueze această activitate sunt altele decât cele care inițiază operațiunea supusă vizei.

Numirea, suspendarea, destituirea sau schimbarea personalului care desfășoară activități de control financiar preventiv propriu se face de către conducătorul entității publice, cu acordul entității publice superioare.

Persoanele desemnate cu exercitarea activității de control financiar preventiv propriu trebuie să aibă competențele profesionale solicitate de această activitate. Evaluarea activității persoanei care desfășoară activități de control financiar preventiv propriu se face de către conducătorul entității publice, cu acordul entității publice care a avizat numirea, anual, prin calitative, pe baza informațiilor cuprinse în rapoartele auditului public intern și în rapoartele Curții de Conturi, unde este cazul.

Se supun aprobării ordonatorului de credite numai proiectele de operațiuni care respectă întru totul cerințele de legalitate, regularitate și încadrare în limitele creditelor bugetare sau creditelor de angajament aprobate, după caz, care poartă viza de control financiar preventiv propriu.

Viza de control financiar preventiv se exercită prin semnătura persoanei desemnate și prin aplicarea sigiliului personal, care va cuprinde următoarele informații: denumirea entității publice; mențiunea "vizat pentru control financiar preventiv"; numărul sigiliului (numărul de identificare a titularului acestuia); data acordării vizei (an, lună, zi).

În vederea acordării vizei de control financiar preventiv propriu, proiectele de operațiuni se prezintă însoțite de documentele justificative corespunzătoare, certificate în privința realității și legalității prin semnătura conducătorilor compartimentelor de specialitate care inițiază operațiunea respectivă. Documentele prezentate la viza de control financiar preventiv se înscriu în Registrul privind operațiunile prezentate la viza de control financiar preventiv. Termenul pentru pronunțare (acordarea/refuzul vizei) se stabilește, prin decizie internă, de conducătorul entității publice în funcție de natura și complexitatea operațiunilor supuse controlului preventiv.

Bibliografie:

Normele metodologice privind organizarea si conducerea contabilitatii institutiilor publice, aprobate prin OMFP nr.1719/2005

SITUAȚIE CONFLICTUALĂ ÎNTRE ELEVI

-studiu de caz-

Prof.înv.primar Efrimov Mirela Claudia
Școala Gimnazială „Virgil Mazilescu”, Corabia, Olt

Prezentarea unei situații conflictuale

Andreea este elevă în clasa a IV-a, conștiincioasă, învață la toate orele și are temele rezolvate. Începând cu semestrul al II-lea, Andreea, a devenit mai tot timpul tristă, chiar și cu părinții ei acasă, care nu reușesc să înțeleagă ce se întâmplă mai nou cu copilul lor vesel, cuminte și bine educat. Într-una din zile Andreea s-a simțit rău și a venit la școală cu temele nerezolvate. Reacțiile nu au întârziat să apară, unii colegi adresându-i expresii jignitoare: „tocilară, ochelarișă, ești dusă cu capul”. Dezarmată de reacția unor colegi, aceasta se apără reproșându-le că se folosesc de ea, apoi pleacă acasă cu riscul de a avea absențe.

Pași către soluționarea conflictului și rezolvarea problemei :

1. Descrierea problemei:

Când a pășit în clasa a IV-a, Andreea a făcut cunoștință cu colegi noi, fiind mutată de părinți la o nouă școală pe motivul apropierii de domiciliul lor. Noii colegi s-au dovedit a fi exact opusul Andreei, adică obraznici, puși pe crearea de probleme mai mereu, mereu neatente la ore, deranjând mai toate activitățile și mai ales „copii de bani gata”.

Văzând-o pe Andreea că este mereu pregătită la ore, cu lecțiile învățate și temele făcute, ei au început să-i ceară mai mereu temele pentru a le copia de la ea.

Pentru a se face plăcută și să o accepte alături de ei, Andreea a acceptat să le dea temele, însă jignirile și comportamentul agresiv față de ea nu au încetat.

În momentul când colegii mai „leneși” ai Andreei nu au de unde copia temele, aceștia dezvoltă un comportament verbal agresiv ridicat, care o jignește enorm pe Andreea.

2) Ce simt personajele implicate în conflict?

Andreea se simte frustrată și folosită de către colegii săi. Colegii agresivi la rândul lor sunt furioși și frustrați de situația respectivă.

3) Propuneri pentru rezolvarea conflictului:

- discuția dirigintei cu eleva pentru aflarea motivelor pentru care a lipsit, separat, apoi în fața clasei;
- identificarea problemei;(doriința de a fi acceptată în cadrul grupului);
- sesizarea familiei Andreei și a le colegilor agresivi și stabilirea unor sedințe de consiliere în comun cu familiile acestora pentru aducerea la cunoștință a acestei probleme;
- stabilirea de pedepse pentru astfel de comportamente agresive;
- participarea elevilor la ore de consiliere școlară
- responsabilizarea colegilor;
- teme diferențiate în funcție de nivelul de înțelegere/ nivelul de dezvoltare al elevilor;

4) Elaborarea unui plan de acțiune

- Se va face pe două paliere:

a) Includerea elevei și a familiei într-un program de consiliere școlară pentru îmbunătățirea stimei de sine și a abilităților de comunicare în cadrul unui grup;

b) În cadrul orelor de consiliere se stabilește de exemplu câte o săptămână tematică: săptămâna prieteniei, a voluntariatului, săptămâna „ Spune NU... astfel încât ceilalți să nu se simtă jigniți ”;...etc.

În cadrul acestor săptămâni tematice elevii vor învăța să diferențieze comportamentele pasive și agresive în comunicare, să conștientizeze dezavantajele asociate acestor comportamente. Elevii sunt rugați să analizeze alternative de răspuns și să ofere alte soluții.

Elaborarea studiilor de caz trebuie să se facă astfel încât elevii să fie ajutați să exprime ceea ce simt (în special emoțiile negative, pentru a evita conflictul și să-i ajute în rezolvarea problemelor.

Deasemenea, elevii vor învăța să cunoască componentele unui refuz eficient și să își dezvolte abilitatea de a formula în mod eficient un refuz.

BIBLIOGRAFIE:

[1]rasfoiesc.com/educatie/didactica/Situatiile-de-criza_educationa23.php

[2] Ștefan Boncu, 2013, Psihologie școlară, Polirom, București

[3] Camelia Brâncoveanu, 2016, Managementul clasei de elevi, Pro Universitaria, București

SCHIMBĂRI LA NIVELUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR ȘI PREȘCOLAR, EDUCAȚIA TIMPURIE ȘI CLASA PREGĂTITOARE

Prof.înv.preșc. DĂDULESCU MARIANA
Grădinița cu program normal, com. Vișina Nouă, Olt

Accesul tuturor copiilor la educație în sistemul de învățământ este, din punct de vedere juridic, unul dintre Drepturile fundamentale ale copilului stipulate în Convenția ONU și în legislația românească. Educația timpurie reprezintă o pârghie esențială de reducere a inegalităților sociale, în special cele legate de statutul socio-economic.

Cercetările din ultimii 30 de ani au făcut ca educația timpurie să fie o perioadă din ce în ce mai valorizată, date fiind efectele pe termen lung ale participării în această etapă de educație. Țările Europei au fost preocupate de-a lungul timpului de dezvoltarea unor modele de instituții care asigură o educație de calitate.

În România, rata de cuprindere a copiilor în învățământul preșcolar este de aproximativ 80 %. Raportat la ceea ce Europa stabilește ca obiective pentru 2020, și anume peste 95 %, se impun o strategie și planuri pentru atingerea acestui obiectiv. În acest fel, aproximativ 20% din copiii de 3-6 ani nu frecventează grădinița. Cei 20 % dintre copiii de 6 ani care nu frecventează învățământul preșcolar sunt primii beneficiari ai clasei pregătitoare cu scopul asigurării instrumentelor pentru succes în viața școlară, pornind de la câteva premise:

- Copiii care au beneficiat de o educație timpurie se simt mai atrași de școală, manifestă atitudini pozitive față de învățare, obțin rezultate mai bune, sunt motivați și doresc să finalizeze întregul parcurs școlar, ceea ce duce la scăderea absentismului, creșterea ratei de școlarizare și reducerea abandonului școlar.
- Educația timpurie contribuie la egalizarea șanselor (copiii în situații de risc, care provin din medii socio-culturale dezavantajoase, cei care prezintă dizabilități sau aparțin unor grupuri etnice minoritare), la procesul acestora și ulterior la integrarea în societate.

Cercetările din acest domeniu au evidențiat corelații semnificative între mediu și dezvoltarea intelectuală, între învățarea timpurie și învățarea care are loc în alte etape ale vieții. Astfel, copiii crescuți într-un mediu stimulat au o dezvoltare intelectuală accelerată în comparație cu cei crescuți într-un mediu restrictiv.

Curriculum-ul pentru învățământul primar specific clasei pregătitoare reprezintă o noutate în învățământul românesc, fiind conceput astfel încât să respecte principiul continuității între nivelurile sistemului de învățământ și în vederea atingerii nivelului de performanță elementar în formarea competențelor cheie care determină profilul de formare al elevului.

Competențele de comunicare stau la baza formării celorlalte competențe și, în același timp, sunt dependente de acestea. Acestea se situează în fruntea listei competențelor cheie care determină profilul de formare a elevului, așa cum sunt menționate în *Legea Educației Naționale 1/2011* (art. 68), dar și în *Recomandarea* cu privire la stabilirea de competențe cheie pentru învățarea de-a lungul întregii vieți, a *Parlamentului European* și *Consiliul Uniunii Europene*.

În acest sens, L.Ciolan afirmă: „*Succesul în viața personală, profesională și socială e dat tocmai de capacitatea de a ieși din cutia disciplinară, de capacitatea de a realiza conexiuni care să conducă la realizarea eficientă a problemelor concrete.*”

(L.Ciolan, „*Dincolo de discipline*”)

BIBLIOGRAFIE:

1. “Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor cheie la școlarii mici” – Program de formare continuă tip “blended learning” pentru cadrele didactice din învățământul primar, 2012
2. Crețu, C., (1998), Curriculum diferențiat și personalizat, Editura Polirom, Iași

PROFESIONALISMUL CADRUL DIDACTIC ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. STOICA FLORICICA

Școala Gimnazială „Virgil Mazilescu”, Corabia, Olt

În dezvoltarea și progresul oricărei societăți, rolul educației a fost evidențiat deopotrivă de teoreticieni și de actori educaționali, implicați direct în sistemul de învățământ, de cercetători și politicieni, atât la nivel național, cât și la nivel european, respectiv la nivel mondial.

Se impune, astfel, un nivel superior de pregătire al tuturor cadrelor didactice, indiferent de nivelul de învățământ la care predau acestea. De asemenea, profesionalizarea cadrelor didactice, presupune și dezvoltarea unui corp de cunoștințe pe următoarele nivele: cunoștințe savante importante pentru cultura intelectuală și formarea unei gândiri raționale, cunoștințe aplicate, cunoștințe tehnice ce urmăresc un demers de rezolvare a problemelor și care utilizează metodele și instrumentele dezvoltate prin cercetare științifică, cunoștințe practice, care invocă utilizarea tehnologiilor în formarea profesională și, nu în ultimul rând, cunoștințe strategice, care oferă posibilitatea restabilirii legăturii dintre pregătire și aplicație. Prin urmare, așa cum se poate observa, în domeniul formării, obiectivul achiziționării de cunoștințe trece la competențe și, mai ales, la valori și atitudini.

Conform literaturii de specialitate, variatele calități și competențe ale cadrului didactic, de care se ține seama la evaluarea calității învățământului, pot fi clasificate în trei mari categorii: competențe generale (teoretică, metodică, practică), competențe specifice (competențe în domeniul de specialitate, competența pedagogică, competență profesională și chiar managerială), metacompetențe și capacități de bază (capacitate operațională și de intervenție dirijată, capacități etic-relaționale, sociale, cultură politică, capacitate de inovație și dezvoltare în context de schimbare și transformări social-politice și economice). Formarea cadrelor didactice trebuie să fie una centrată pe competențe profesionale de tip metodologic, bazată pe practicarea reflexivă a profesiei, dezvoltarea unor domenii conexe activității, multiculturalism, formare prin muncă în echipă, formarea competențelor de analiză situațională și de orientare în medii socio-culturale cât mai diverse. Altfel spus, programele de formare inițială și continuă a cadrelor didactice trebuie concepute și aplicate astfel încât să dezvolte, să exerseze și să accentueze calități și trăsături ce conturează personalitatea cadrului didactic la finalul formării.

Trăind în societatea cunoașterii, cadrul didactic este pus în situația de a-și structura și de a-și consolida permanent formarea inițială, propriul mod de acces la informație, precum și propria capacitate de selectare a informațiilor. Formarea reprezintă, în acest context, a“acțiune de modelare a educatului conformă cu exigențele societății actuale”.

Profesorul trebuie să fie permanent la curent cu toate competențele cerute în societatea bazată pe cunoaștere. Altfel spus, formarea și perfecționarea profesională a fiecărui profesor trebuie văzute ca o sarcină pe tot parcursul vieții și trebuie să beneficieze de structuri și de resurse adecvate.

Trezirea interesului elevilor pentru materia pe care o predă, stimularea motivației acestora este, în bună măsură, un rezultat al vocației pe care ar trebui să o dețină profesorul în desfășurarea procesului instructiv-educativ.

Așadar, meseria de profesor nu se poate exercita fără a avea chemare sau vocație, calități esențiale care contribuie la formarea profilului moral al educatorului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Adăscăliței, F., Bercea, M., Dumitrescu, D., (coord.), *Elemente de didactică a istoriei*, Editura Nomina, București, 2010.
2. Vlăsceanu L., *Decizie și inovație în învățământ*, EDP, București, 1997
3. Dogaru-Ulieru, V., Draghicescu, L., (coord.), *Educație și dezvoltare profesională*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2011

MATEMATICĂ ... PRIN METODE INTERACTIVE

prof. învă. primar, Pufulete Jenica Lavinia
Liceul Teoretic „Dante Alighieri”, București

Matematica este o disciplină de învățământ care dispune de bogate valențe formative. Specificul activității matematice constă în faptul că ea reprezintă o mobilizare a spiritului care înseamnă antrenarea intelectului, a gândirii pe prim plan: „*Intrarea în cetatea cunoașterii se face pe podul matematicii*”.

Făcând apel la o serie de mijloace și metode didactice, se poate spune că învățătorul nu-i „învăță” pe cei mici matematică, ci îi provoacă prin problemele propuse spre rezolvare, să gândească matematic, punându-i frecvent în situația de a „matematiza” aspecte reale din viață. În acest sens, sunt foarte adevărate cuvintele părintelui grec Plutarh spunea: „*Capul copilului nu este un vas pe care să-l umpli, ci o făclie pe care s-o aprinzi, astfel încât, mai târziu să lumineze cu lumină proprie*”.

Pornind de la ideea că metoda interactivă poate fi o modalitate didactică de formare și informare a elevilor, menționez că am folosit-o în orice moment al lecției, de fiecare dată acordându-i o bună pregătire, reușind astfel să-i fac pe elevi să înțeleagă că de fapt este un „ceva interesant” în care trebuie antrenate eforturile creatoare.

Dintre metodele didactice specifice învățării active, nou apărute în sistemul de predare-învățare, pe care le-am aplicat cu succes la orele de matematică, amintesc: brainstorming-ul, ciorchinele, diagrama Wenn, jurnalul cu dublă intrare, metoda cadranelor, cubul, Știu, vreau să știu, am învățat, explozia stelară etc.

Acest mod de predare transformă elevul într-un actor, participant activ în procesul învățării, pregătit să-și însușească cunoștințele prin efort propriu, o angajare optimă a gândirii, mobilizându-l în raport cu sarcinile de învățare date. Se identifică cu situația de învățare în care este antrenat, fiind parte activă a propriei transformări și formări, generată de cunoaștere.

Un învățător care folosește metodele interactive ar trebui să fie: un sfătuitor, un animator un observator și un ascultător, un participant la învățare și un partener al elevilor. Deci, adevărata valoare a modalităților de lucru prezentate depinde de modul în care sunt utilizate în activitatea la clasă, de măiestria didactică și tactul pedagogic al fiecărui cadru didactic.

Pentru că matematica se hrănește din întreaga cunoaștere umană și o aprofundează pe aceasta în întregime și pentru că „este o punte între toate disciplinele” haideți deci, să-i acordăm atenție deosebită în clasele primare, când de fapt formăm noțiunile matematice, elementare, de bază, cu care copilul de azi va opera pe tot parcursul vieții și pe care se clădește întregul sistem al învățământului matematic.

BIBLIOGRAFIE:

- 1.Cerghit, Ioan, (2006), *Metode de învățământ*, Ed. Polirom, Iași
- 2.Fluraș, Vasile, (2009), *Teoria și practica învățării prin cooperare*, Editura Casa Cărții de
- 3.Știință, Cluj-Napoca
- 4.Mîndru, E., Niculae, A., Borbeli, L., (2010), *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica Publishing House, București
- 5.<https://www.creeza.com/didactica/didacticapedagogie/PREZENTAREA-INVESTIGATIILOR-PR123.php>
- 6.<http://ccdmures.ro/cmsmadesimple/uploads/file/rev8sp/invp/invp6.pdf>

EDUCAȚIA DIN ȘCOALA ROMÂNEASCĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN

Prof. înv. primar, Gură-Roșie Mădălina-Delia
Școala Gimnazială „Decebal” Craiova

Pentru a vorbi despre un învățământ european, putem pleca de la premisă, societatea românească, trebuie să aibă mentalitatea europeană, să se ghideze după principii moderne, iar școala să se axeze pe cultura generală, pe interdisciplinaritate, dar și pe specializări care să le asigure un viitor, fără ca România să devină o colonie tehnologică, un furnizor de mână de lucru ieftină.

Învățământul românesc se află în plin proces de reformă, de transformare și modernizare, proces datorat evoluțiilor care au avut și au loc în societatea românească și impus de necesitatea alinierii la standardele Uniunii Europene. Școala românească se află într-un efort continuu de schimbare și adaptare la cerințele europene. Pornind de la o cugetare care arată că „munca învățătorului are efect asupra eternității și nu se poate spune niciodată unde se oprește influența sa—, deducem sarcina importantă pe care o avem în calitate de educatori, atunci când străbatem drumul lung și nu lipsit de obstacole al formării școlarului.

Produsele viitorului vor încorpora o intensă componentă intelectuală, de gândire și creație, în acord cu exigențele societății informaționale, cultural- intensive. Investiția în educație și în formarea oamenilor este cea mai rentabilă pentru dezvoltarea unei societăți pe termen lung. De aceea, instituțiile de învățământ și educație, precum și cele de cercetare științifică sunt privite ca instituții strategice pentru destinul național. Educația este cea care trebuie să facă o lume mai bună, mai dreaptă, mai iubitoare, în care valorile tradiționale, universale, existențiale să respecte invariabil cultura, tradițiile și dorințele națiunilor și ale fiecărui individ, folosind aceasta pentru propria dezvoltare și devenire.

Educația trebuie să răspundă în mod egal necesităților tuturor indivizilor implicați în proces, trebuie să fie aptă să ia cunoștință de drepturile fiecărui individ și să încurajeze respectul reciproc între grupuri etnice și culturale. Complexitatea crescândă a problematicii lumii contemporane, solicitările și provocările acesteia, pe de o parte și virtuțile și resursele excepționale ale educației, pe de altă parte au condus la regândiri, reconsiderări și redimensionări în sfera conceptuală, teoretică și cea acțională, practică a educației, începând cu revizuirea completă a noțiunii tradiționale de educație. Interdependența dintre dezvoltarea societății și progresul în educație a determinat și determină configurarea și reconfigurarea permanentă de paradigme educaționale, valorizate la nivel macro și micro nivel. Schimbările din sistemul de educație vor avea efecte în toate componentele societății, fiind pârghia hotărâtoare pentru trecerea la un nou tip de societate. Oamenii sunt chemați să învețe permanent, să învețe să-și amelioreze prin forțe proprii condițiile de viață, să-și proiecteze viitorul cu luciditate și îndrăzneală.

Ținând cont de faptul că, educația e recunoscută prin Constituție ca prioritate națională și, luând în considerare principalele coordonate ale Planului Național de Dezvoltare, în noua etapă a reformei educaționale se au în vedere următoarele obiective prioritare:

- creșterea calității actului educațional, ca bază a realizării societății în România;
- asigurarea pregătirii resurselor umane prin învățământul preuniversitar și prin învățarea permanentă;

- dezvoltarea personală a elevilor din perspectiva învățării permanente;
- dezvoltarea coeziunii sociale și creșterea participării cetățenilor la programele de dezvoltare economică și socială a comunității locale.

Performanțele noastre vor fi determinate, în primul rând de competența și pregătirea oamenilor, de felul lor de a munci, de capacitatea structurilor instituționale de a valorifica eficient acest potențial. Educația este factorul strategic al dezvoltării de perspectivă și ea privește modelarea multidimensională și anticipativă a factorului uman.

Pentru ca societatea românească să devină o societate educațională, în sensul definit UE, este necesar să avem în vedere educația ca prioritate națională, educația adulților și învățarea permanentă, coordonarea instituțională și politică. Direcțiile de acțiune pentru asigurarea educației permanente și construirea societății educaționale sunt:

- susținerea adecvată a sistemului educațional (resurse financiare, sprijin politic, susținere publică);
- definirea cadrului legislativ pentru educația permanentă și educația adulților;
- diversificarea și extinderea ofertei de educație permanentă;
- încorporarea educației și formării ca o componentă necesară în toate programele de dezvoltare pe ansamblul economiei și pe ramurile acesteia;
- coordonarea instituțională a principalilor actori ai programelor educaționale (instituțiile publice și societatea civilă, instituțiile politice, partenerii sociali, centre de inovare și dezvoltare);
- coordonarea programelor cu finanțare externă, astfel încât să se evite paralelismele, segmentarea pe proiecte ne semnificative, dezacordurile metodologice și dependența excesivă de resursele externe.

Pentru integrarea europeană a învățământului românesc, educația necesită schimbări calitative, în conceperea și desfășurarea ei, astfel încât să se asigure întrepătrunderea instrucției școlare (universitare) cu instrucția postșcolară (postuniversitară), aceasta a doua fiind strâns legată de ceea ce se definește ca educația adulților, într-un proces educațional, continuu, unitar de educația permanentă.

Proiectele europene urmăresc desfășurarea unor activități care permit o mai bună informare a copiilor despre membrii UE, determinând diferite unități de învățământ să lucreze împreună, ca parteneri, iar pe copii îi ajută să colaboreze unii cu alții, dându-le posibilitatea să-și exprime părerile și speranțele pentru viitor. Activitatea în cadrul acestor proiecte are o valoare pedagogică deosebită, deoarece contribuie la dezvoltarea comunicării, a încrederii, a înțelegerii, a solidarității și a toleranței reciproce, facilitând accesul liber la educație și la exprimare a copiilor și tinerilor prin intermediul activităților multiculturale și educative în spiritul respectului față de diversitate.

Școala este un loc unde se poate practica educația europeană, un loc unde trebuie să se asigure nu numai un bagaj sporit de cunoștințe, dar și formarea unor mentalități noi, europene. Este important ca demersul nostru să aibă continuitate pe tot parcursul școlarității, astfel încât, peste ani, copiii noștri să poată fi cetățeni adevărați, capabili să înțeleagă schimbările și să ia decizii înțelepte, adaptându-și comportamentul în beneficiul colectiv și public.

Bibliografie:

- Vlăsceanu L. - *Asigurarea calității în educație* - UNESCO-CEPES București, 2005;
- Cerghit, I., Neacșu, I. Negreț-Dobridor, I., Pânișoară, I.-O. *Prelegeri pedagogice*, Iași: Polirom, 2001
- Neacșu, I., Felea, Gh. (coord.). *Asigurarea calității în educație. Valori europene și proiecte românești în domeniul asigurării calității în învățământul preuniversitar*, Galați; Școala

Gălățeană, 2004

- *Didactica Nova*, Nr. 4-5-6, anul II, Craiova, 2006;
- Manolescu, M. - *Evaluarea școlară*, Editura Meteor Press, București, 2004;
- Iucu, R. , Pânișoară, I. - *Formarea personalului didactic*, Editura UMC, București, 2000.

EMOȚIILE LA GRĂDINIȚĂ CU HAPPY LEARNING CLASS

Prof. MITRICĂ Floriana-Cornelia
Școala Gimnazială Nr.2 Caracal

Proiectul eTwinning **Happy Learning Class** s-a născut din ideea că în zilele noastre, în copilăria timpurie, educația emoțională este cea mai importantă modalitate de a face față provocărilor secolului XXI.

Acest proiect și-a propus să îi facă pe copiii cu vârste cuprinse între 3-6 ani să se simtă în siguranță emoțional, apreciați și respectați la grădiniță și să le susțină bunăstarea prin metode inovatoare de învățare. Scopul principal a fost fericirea la grădiniță, angajamentul față de aceasta și bunăstarea, asigurându-se că preșcolarul se află într-o atmosferă bazată pe învățarea socio-emoțională. Copiii dezvoltându-și o atitudine pozitivă față de grădiniță, stimulându-și interesele, abilitățile și creativitatea prin diverse activități care s-au desfășurat în conformitate cu calendarul stabilit.

Proiectul a adunat 19 parteneri din 5 țări: șase parteneri din România, un partener din Grecia, unul din Spania, unul din Azerbaijan și zece parteneri din Turcia. Acesta a debutat în luna decembrie și s-a încheiat în luna mai 2024.

În luna decembrie au fost stabilite următoarele: formarea echipei de proiect, întâlnirea partenerilor, repartizarea sarcinilor partenerilor, pregătirea planului de lucru, completarea paginilor de contact, desfășurarea activităților de promovare a proiectului, cu postere, logo-uri, anunțuri pe site etc, organizarea unei întâlniri cu părinții pentru a-i informa despre proiect și despre modul în care aceștia vor trebui să se implice, implementarea sondajelor privind Logo-ul și afișele, pregătirea videoclipului promoțional al proiectului, deschiderea conturilor de socializare ale proiectului.

În luna **ianuarie**, am desfășurat următoare activități:

1. Dicționarul emoțional: După ce copiii au învățat emoțiile, li s-a spus acestora o emoție și li s-a cerut să creeze un personaj cu acea emoție. Am creat astfel propriul "dicționar emoțional" care a cuprins mai multe personaje cu diferite emoții însușite de către copii. Dicționarul emoțional creat cu colaje cu diferite emoții, realizate de către copii, l-am obținut folosind aplicația ChaterPix, web2.

2. Mă bucur că te am!: Copiilor li s-a cerut să aducă de acasă câte un tricou alb. La începutul activității, educatoarea a scris pe spatele fiecărui tricou, mesajul "Mă bucur că te am!". Apoi, li s-a cerut copiilor să folosească vopseaua gata pregătită de către educatoare și cu palmele lor pictate cu diferite culori, au atins tricourile prietenilor în timp ce rostesc expresia "mă bucur că te am", imprimând palmele lor colorate pe tricourile colegilor.

3. Borcane pentru emoții: Educatoarea a pregătit borcane pe care a lipit pe fiecare câte o emoție și le-am așezat într-un colț al grupei, la vederea copiilor. Borcanele au fost folosite pe tot parcursul desfășurării proiectului și în funcție de emoțiile pe care le-au trăit copiii, aceștia au desenat pe bilețele emoția trăită, în fiecare dimineață și introduceau bilețelul cu emoția respectivă în borcanul corespunzător. Folosind temele emoționale, am creat o melodie cu aplicația SUNO.

În luna **februarie**, am desfășurat activități două activități:

1. Scaunele muzicale: Copiii au primit postit-uri și creioane colorate și li s-a cerut să deseneze emoțiile pe care le doresc și să le lipească pe spătarul scaunelor. Educatoarea le-a pus copiilor o melodie, timp în care aceștia dansează. În momentul în care muzica se oprea, copiii trebuiau să se așeze pe scaune și să imite emoția de pe spătarul scaunului. Și procesul era reluat până la

epiuzarea tuturor emoțiilor. Toate aceste secevnte au fost înmagazinate într-un videoclip cu ajutorul aplicație ANIMOTO web2.

2.Emoțiile sunt contagioase: se citește povestea ”Situatii ciudate în pădure” și copiii dramatizează povestea.

În luna **martie**, am desfășurat:

1.Trenul emoțiilor: Copiilor li s-a cerut să deseneze în grupuri să redea prin desen ce emoție încearcă atunci când vin la grădiniță, atribuind o anumită culoare emoției pe care o încearcă. Desenelor realizare de copii, li s-au atașat roți de tren, s-a adăugat o locomotivă și astfel toate desenele au fost înșirate pe holul grădiniței, sub forma unui trenuleț al emoțiilor.

2.Sunt fericit în școala mea!: În curtea grădiniței, li s-a cerut copiilor să redea prin desene cu cretă, emoțiile pe care le traiesc și să desfășoare diferite activități cu caracter distractiv și sportiv.

În luna **aprilie**, am realizat: evaluările finale ale proiectului, organizarea webinarului de închidere a proiectului și activitățile de diseminare.

Ca și fondatori, am încercat, la începutul fiecărei luni, să facem câte o întâlnire prin care stabileam împreună cu toți partenerii din proiect ce evenimente sau activități urmează a fi realizate în luna respectivă. Deși planul activităților era stabilit încă de la începutul proiectului, totuși, noi am dorit ca toți partenerii să vină cu idei, dacă aveau sugestii noi sau să înțeleagă ce anume trebuie să facă în luna respectivă. Ori de câte ori a fost nevoie, noi am venit cu informații suplimentare pe parcursul desfășurării proiectului.

Astfel, toți partenerii au încercat să-și îndeplinească toate responsabilitățile pe durata întregului proiect.

În luna ianuarie, am realizat primul produs comun în cadrul activității ”Mă bucur că te am”, activitate în care copiii și-au manifestat bucuria de a avea prieteni.

Am sărbătorit în februarie, Ziua Siguranței pe internet, unde partenerii din Turcia au organizat un eveniment în cadrul căruia a fost invitat un ambasador eSaftey din Turcia care a oferit copiilor informații privind siguranța în mediul online, eveniment urmat apoi de o activitate plastică prin care toți copiii implicați au colorat imagini cu diferite mesaje privind siguranța în mediul online.

O altă activitate de colaborare între parteneri a fost realizarea numelui proiectului, astfel că fiecărui partener i s-a atribuit o literă din numele proiectului pe care a trebuit să o realizeze prin pictură cu mânuțele copiilor. La final, literele au fost îmbinate și s-a obținut numele proiectului.

În cadrul proiectului, am hotărât cu toți partenerii ca produsul comun să fie o carte ilustrată pentru copii. Astfel, înainte de a începe, am administrat copiilor un chestionar prin care am solicitat acestora să aleagă personajul principal al cărții. Conform sondajului, copiii au ales ca și personaj principal al poveștii noastre create, personajul ”iepure”. După alegerea personajului, fiecare partener a trebuit să continue firul poveștii începute, în același timp trebuind și ca ceea ce a compus fiecare partener, să fie redat prin desen de către copii.

O altă activitate comună a fost cea în care, partenerii, împărțiți în echipe mixte, s-au întâlnit pe platforma Zoom și copiii au jucat jocurile Web 2, realizate în cadrul proiectului, de către cadrele didactice.

Activitățile au fost diverse și interesante, astfel că toți copiii au fost încântați și dornici să desfășoare următoarea activitate.

Produsele comune au fost hotărâte de comun acord, în cadrul întâlnirilor organizate în twinspace, whatsapp sau pe zoom.

Fiecare participant la proiect a avut câte o sarcină pe care și-a îndeplinit cu succes și responsabilitate pentru realizarea produselor comune, dar și a întregului proiect.

Rezultatele comune obținute denotă responsabilitatea și seriozitatea tuturor celor implicați în desfășurarea acestui proiect.

Toate activitățile realizate au fost în conformitate cu curriculumul preșcolar, planurile lunare, vârsta și dezvoltarea copiilor. Toate studiile au fost incluse în planurile lunare și în fluxurile de formare zilnică. S-a urmărit dezvoltarea abilităților emoționale, de gândire și vocabular ale copiilor. De asemenea, am contribuit la descoperirea și dezvoltarea abilităților lor de rezolvare a problemelor. Scopul proiectului a fost de a dobândi abilități emoționale specifice secolului XXI.

FOLOSIREA TEHNOLOGIILOR INFORMAȚIONALE ȘI DE COMUNICARE (TIC) ÎN ACTIVITĂȚILE ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE

Iliescu Elena Madi

Liceul Tehnologic "Alexe Marin" Slatina, jud. Olt

Folosirea Tehnologiilor Informaționale și de Comunicare (TIC) atât în activitățile școlare cât și în cele extrașcolare provoacă elevii din punct de vedere intelectual., ele contribuie la dezvoltarea abilităților impuse de societatea modernă, focalizează procesul educațional asupra elevilor și ajută la crearea unor medii de învățare motivante pentru elevi.

Utilizarea tehnologiei a devenit în ultima perioadă o necesitate, având scop final satisfacerea nevoilor de instruire ale elevilor, valorizând corelarea aspectelor tehnologice cu cele pedagogice. Device-urile au facilitat interconectivitatea și au facilitat accesul la informație, ele reprezentând de fapt o sursă de documentare mult mai rapidă și o cale de acces spre un nou stil de predare-învățare mult mai eficient.

Prezența în fiecare sală de clasă a echipamentelor TIC, a Smartphoneurilor, computerelor și tabletelor a devenit o parte omniprezentă a vieții de zi cu zi a elevilor, profesorilor și personalului didactic auxiliar din unitatea de învățământ.

Capacitatea de a transfera informație, rapid și ieftin, indiferent de distanța fizică, în timp real, este un avantaj incontestabil, ceea ce permite sistemelor informatice să devină o completare deosebit de eficientă a bibliotecilor clasice (sau chiar să le înlocuiască, acolo unde nu există posibilitatea fizică a existenței unei biblioteci tradiționale), iar volumul datelor/informațiilor transmise este considerabil.

Pentru crearea unor medii de învățare motivante pentru elevi, în activitățile școlare și extrașcolare, folosim ca echipamente TIC: procesoarele de text (PT), Desktop Publishers sau tehnoredactarea computerizată (DP), software de prezentare multimedia, foile de calcul sau procesoare tabelare, bazele de date, resursele rețelei globale Internet (e-mail-ul, pagini web etc.), mediile virtuale de învățare.

Acestea sunt cele mai eficiente instrumente TIC utilizate în educație, deoarece ele oferă elevilor control deplin asupra tehnologiei și contribuie la formarea și dezvoltarea competențelor digitale atât a elevilor cât și a profesorilor facilitând alfabetizarea digitală. Aceste instrumentele TIC includ atât software, cât și hardware.

În cadrul activităților școlare și extrașcolare, putem crea un blog pe teme de educație, putem crea câte un site pentru fiecare proiect școlar sau extrașcolar. Astfel, acestea vor deveni ocupațiile preferate ale elevilor care sunt tot mai atrași de tehnologiile moderne.

Activitățile extrașcolare îmbogățite cu aceste instrumente TIC vor contribui la creșterea satisfacției elevilor. Utilizarea mijloacelor TIC le va oferi elevilor nenumărate oportunități de cunoaștere și dezvoltare personală.

Bibliografie

- https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/p-152-160.pdf
- <https://sites.google.com/scoalavalenivaslui.ro/scoalavalenivaslui/despre-proiect/impactul-proiectului>
- <https://ccdar.ro/wp-content/uploads/2022/03/BENEFICIILE-UTILIZARII-PLATFORMELOR-E-LEARNING-IN-PREDARE-INVATARE.pdf>

PROFILUL UNUI COPIL CU TULBURĂRI DE COMPORTAMENT DIN SPECTRU AUTISMULUI - STUDIU DE CAZ

Prof. înv. preșcolar: Iliescu Nicoleta-Andreea

G.P.N. Nr. 1 Balș

Prezentarea cazului și a problemei sale

Copilul T.M.M. s-a născut la 23.11.2020, în Slatina. Este domiciliat în com. Pârșcoveni, jud.Olt. Este fiul lui T.N. și al D.F. Preșcolarul locuiește împreună cu părinții, fiind diagnosticat de către medici cu tulburări în dezvoltare din spectru autismului cu agresivitate în dezvoltare, tulburări comportamentale, limbaj verbal inexistent.

Istoria problemei

Încă din primii doi ani de viață, au început să fie sesizabile anumite elemente definitorii autismului, copilul nu își privea părinții în ochi, nu reacționa în momentul în care îl strigau, ajungând la opinia personală, în prima fază, că acesta poate avea probleme auditive. Pe măsură ce copilul se dezvoltă au observat faptul că evita persoanele, iar începând cu vârsta de 24 de luni erau vizibile stereotipurile motorii ca: fluturarea mâinilor, țopaiala, mersul pe vârfuri, învârtirea în jurul propriei axe, postura inadecvată, etc.

Părinții lui au încercat să-l stimuleze cu jucării, muzică sau cântecele, însă minorul nu părea interesat de acestea. Nu avea nici măcar interesul de a o cauta pe mamă cu privirea, refuzând efectiv stabilirea contactului vizual. Deși auzul s-a dovedit a fi în regulă la controlul auditiv, T.M.M. nu vocaliza, nu imita verbal sunetele pe care le auzea și nu se uita la părinți, atunci când aceștia îl strigau. Acestea sunt motivele pentru care au luat hotărârea că este necesar să fie consultat de către un specialist în dezvoltarea copiilor.

Evaluarea capacităților, a resurselor, a caracteristicilor, a nevoilor și a slăbiciunilor

Informații despre trebuințele de deficit precum și despre cele de dezvoltare le-am colectat pe baza observațiilor și în urma studierii și completării fișei psiho-pedagogice.

Starea copilului rezultată din evaluări este următoarea:

- Comunicare verbală și non-verbală inexistentă;
- Relaționarea cu cei din jur întâmpină probleme majore, el refuzând categoric socializarea cu colegii săi din grupă și cu adulții din jur, în primă fază de integrare în colectivitate;
- Flexibilitate în gândire și comportament adaptate la nivelul de vârstă și propria voință;
- Dificultăți în a-și exprima sentimentele sau în a le înțelege pe cele ale altora;
- Comportamente hiperactive, neatente sau impulsive
- Reacții emoționale neașteptate;

- Obiceiuri sau preferințe alimentare neobișnuite (selectarea alimentelor și mâncarea acestora în funcție de selectivitatea proprie);
- Abilități cognitive întârziate.

Definirea problemei centrale și a liniilor generale de lucru

Pornind de la premisa că fiecare copil are dreptul la educație, sănătate, igienă, fără diferențieri de gen, sănătate, mediul din care copilul provine, etnie orice activitate de învățare trebuie să fie adaptată la nivelul de vârstă și particularitățile individuale cu care luăm contact fizic și psihic în mediul educational.

Prioritar este creșterea nivelului afectiv în întreg procesul lui de instruire și educație. Copilul are nevoie de atenție specială din partea cadrelor didactice și a personalului auxiliar, dar de preocuparea a părinților de a –i asigura afecțiune, respect, sprijin în educație și în activitatea sa școlară, precum și sedințe cu terapia ABA, dar și multe alte abordări ale tratamentului autismului precum: terapia comportamentală, terapia prin joc, ergoterapia, fizioterapia, terapia logopedică.

În ceea ce privește desfășurarea optimă a procesului instructiv-educativ, se vor desfășura activități didactice având la bază jocul sub toate formele sale, obiectivele urmărite axându-se pe dezvoltarea copilului. După cum știm jocul reprezintă, în perioada prescolară, principalul mijloc de dezvoltare pe plan cognitiv, fizic, social, emotional și lingvistic. Prin joc, copiii își dezvoltă creativitatea și imaginația, învață să gândească în diferite moduri și să se descurce în situații problematice, de altfel realizându-se și integrarea copilului în societate, respective formarea clasei ca un grup omogen.

Un prim pas este formarea abilităților prin predare, copilul însușindu-și abilitate de joc, urmând pe o scară ascendentă învățarea acestuia, apoi trecerea progresivă la următoarea etapă.

Un al doilea element esențial în procesul didactic este reprezentat de creșterea abilităților de interacțiune socială, marcând un pas uriaș în dezvoltarea copilului din spectru autismului, comunicarea și apartenența mediului social fiind indispensabile progresului său. În vederea impementării acestuia avem în vedere diferența dintre dezvoltarea copiilor tipici și cei cu autism, realizând secvențierea pașilor în etape mai mici, care cuprinde un plan de implementare, generalizare și apoi masterare. Un prim marcator este conturat de dezvoltarea abilității și disponibilității de a aștepta rândul. Și aceasta, de asemenea, este realizată gradual, în trei pași:

- abilitatea de a aștepta (controlul impulsurilor);
- capacitatea de a citi expresiile faciale și limbajul corpului (percepția socială);
- abilitățile gemene de partajare și reciprocitate conversațională (dansul interacțiunilor).

Utilizarea puzzle-ului este un joc distractiv, adorat, iar gama largă de beneficii pe care le aduce asupra dezvoltării copilului, dezvoltă și consolidează coordonarea mână-ochi, încurajează o atitudine perseverentă/răbdătoare, încurajează rezolvarea de probleme pas cu pas, ajută la identificarea dimensiunilor și formelor geometrice.

Introducerea la grupă a Metodei educaționale Montessori pune accent pe activitățile de tip asociere și sortare, vizând dezvoltarea motricității fine, îmbogățirea limbajului, a cunoștințelor și a memoriei vizuale, dar și antrenarea abilității de a observa (copilul fiind nevoit în permanență să privească imaginile și să facă asocierile corespunzătoare), dezvoltarea limbajului (introducerea cuvintelor noi în vocabularul copilului), îmbunătățirea memoriei prin ilustrarea unor categorii diferite de obiecte. Cu toate tipurile de activități menționate se urmărește implicarea copilului în activitățile școlare, dar și extracurriculare, susținerea emoțională în realizarea sarcinilor date, sarcini concepute gradual, scopul fiind de a trezi motivația, respective câștigarea încrederii în sine, dar și-n oamenii din jurul său.

Prezentarea obiectivelor, a planului de intervenție și a procesului de rezolvare a problemei.

În încercarea de a familiariza copilul cu mediul social și educational se vor fixa obiective măsurabile, cu ajutorul cărora la finalul unei zile se pot observa schimbări comportamentale și deprinderi acumulate sau în dezvoltare.

Menționez următoarele strategii prin care se urmărește dezvoltarea cognitivă, psihică și fizică a copilului:

- Asigurarea unui climat al grupei de securitate afectivă pentru a-l motiva să socializeze;
- Alocarea de sarcini personalizate, ce corespund capacității sale;
- Asigurarea unui climat educational ce pune accent pe copil, ajutându-l să răspundă la câteva comenzi și să fie compliant la cerințele shadow-ului (însoțitorului);
- Asigurarea formării unor nevoi speciale ce pun accent pe optimizarea dimensiunilor deficitare, sprijinindu-se și pe resursele, calitățile copiilor;
- Asigurarea unui bun parteneriat între Grădiniță- Familie, cadrele vin în sprijinul părintelui, astfel încât familia copilului să ia parte la educația și reabilitarea acestuia;
- Implementarea unui ritm de lucru astfel încât, copilului cu autism, trebuie să intre în ritmul nostru și nu noi în ritmul acestuia;
- Asigurarea unor modalități de predare concrete – în special de tip vizual și/sau prin comunicare facilitate;
- Aprecierii comportamentelor pozitive, în special pentru atitudinea de cooperare și pentru ceea ce face bine, singur sau cu ajutor;
- Asigurarea unui mediu organizat structuros și riguros, la care se adaugă o curriculă pentru activitățile zilnice, disciplinele școlare și activitățile de recreie, toate reprezentând arii ce necesită intervenții personalizate;
- Realizarea unui plan de intervenție personalizat;
- Dezvoltarea unor abilități necesare pentru funcționarea independentă a copilului autist prin diverse jocuri ce îl antrenează constant;
- Asigurarea unei dezvoltări a autonomiei personale și dezvoltarea unor comportamente adaptative la medii din ce în ce mai puțin restrictive;
- Crearea unor situații ce au ca scop dezvoltarea comunicării: limbajul receptiv, limbajul expresiv, răspunsul la comunicare, capacitatea de a urma instrucțiuni;
- Asigurarea și realizarea unor lecții, ce vizează planul cognitiv, astfel încât să fie atinși marcatori în achiziționarea de informații și menținerea acestora pe perioadă îndelungată;

- Aplicarea Metodei „Give me 5”(CE? CUM? CÂND? UNDE? CINE?)
- Ce – Tot ceea ce trebuie să facă copilul;
 - Cum- modul în care trebuie să o facă;
 - Când- când începe o sarcină și când se termină;
 - Unde- în ce loc trebuie să facă această sarcină;
 - Cine- sarcina o va face el? ce face celălalt?;

MODELE DE ACTIVITĂȚI STEM UTILIZATE LA GRĂDINIȚĂ

Prof. Înv. Preșcolar: Mușuroia Marioara

Școala Gimnazială „Ion I. Graure” Bălteni

În ultimii ani, abordarea STEM (Știință, Tehnologie, Inginerie și Matematică) a început să fie implementată din ce în ce mai mult în educația timpurie, inclusiv la nivelul grădiniței. Introducerea activităților STEM la această vârstă contribuie la dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor, gândire critică și creativitate, elemente esențiale în formarea de bază a copiilor.

Modele de activități STEM la grădiniță:

1. Activități de construcție și inginerie

Un model de activitate STEM frecvent utilizat la grădiniță este cel bazat pe construcții și inginerie. De exemplu, copiii pot fi încurajați să construiască poduri din cuburi de lemn sau cărămizi LEGO. Acest tip de activitate dezvoltă abilități de planificare și gândire spațială, în timp ce copii explorează concepte elementare din fizică, cum ar fi echilibrul și gravitația.

2. Experimente științifice simple

Un alt exemplu de activitate STEM este realizarea de experimente științifice simple. De exemplu, copiii pot observa cum se amestecă diverse lichide, învățând despre densitate și flotabilitate. Un experiment comun este cel al "vulcanului", în care copii folosesc bicarbonat de sodiu și oțet pentru a simula o erupție vulcanică. Acest tip de activitate stimulează curiozitatea naturală și introduce concepte de chimie de bază.

3. Jocuri cu numere și matematică aplicată

Introducerea matematicii prin jocuri este un alt model STEM potrivit pentru copiii de vârstă preșcolară. Jocuri care implică numărul, sortarea sau recunoașterea formelor geometrice îi ajută pe copii să-și dezvolte gândirea logică și abilitatea de a clasifica informațiile. De exemplu, sortarea obiectelor pe baza culorilor sau a formelor geometrice reprezintă o activitate distractivă și educativă.

4. Utilizarea tehnologiei în activitățile zilnice

Tehnologia poate fi introdusă în mod controlat la grădiniță prin jocuri interactive educaționale pe tablete. Aceste aplicații pot include puzzle-uri matematice, activități de tip „labirint” care solicită gândire logică, sau jocuri de recunoaștere a literelor și a numerelor. Aceste resurse tehnologice contribuie la dezvoltarea abilităților digitale de bază și îi familiarizează pe copii cu noțiuni simple de programare.

5. Explorarea naturii și ecologiei

Activitățile de observare a naturii sunt, de asemenea, un model eficient de învățare STEM la grădiniță. De exemplu, copiii pot fi implicați în observarea creșterii unei plante dintr-o sămânță,

înțelegând astfel ciclul vieții și importanța elementelor naturale. O activitate complementară este construirea unui grafic pentru a urmări creșterea zilnică a plantei, integrând astfel elemente de știință și matematică.

Beneficiile activităților STEM la grădiniță:

Activitățile STEM la grădiniță oferă numeroase beneficii, printre care dezvoltarea abilităților cognitive și sociale, stimularea curiozității și capacitatea de a colabora în echipă. De asemenea, aceste activități îi ajută pe copii să înțeleagă legătura dintre teorie și practică, facilitând tranziția către etapele următoare ale educației.

Concluzie:

Introducerea activităților STEM în educația timpurie are un impact pozitiv semnificativ asupra dezvoltării copiilor, punând bazele pentru o educație continuă în domeniile științifice și tehnice. Grădinițele care utilizează aceste modele de activități contribuie la formarea unor indivizi cu abilități complexe de gândire și rezolvare a problemelor, care vor fi esențiale în viitor.

Bibliografie:

1. Armstrong, T. (2017), „The Power of the Adolescent Brain: Strategies for Teaching Middle and High School Students”, ASCD.
2. Colucci-Gray, L., Burnard, P., Cooke, C., Davies, R., Gray, D., & Trowsdale, J. (2019), „STEM Education in the Early Years: Critical Perspectives and Future Directions”, Routledge.
3. Moore, T. J., & Smith, K. A. (2014). "STEM Integration: A Framework for Education", „Journal of Pre-College Engineering Education Research (J-PEER)”, 4(1), 1-13.
4. Pellerin, M. (2012), "Benefits of Integrating ICT into Early Childhood Education: A Framework for Developing STEM Skills", „Early Childhood Research Quarterly”, 27(3), 292-307.

INTEGRAREA COPIILOR AI CĂROR PĂRINȚI SUNT PLECAȚI ÎN STRĂINĂTATE

Prof. Înv. Preșc. Nicolae Roxana Daniela, G.P.N. NR.1 BALȘ

Odată cu intrarea României în Uniunea Europeană și datorită contextului economic în care se află țara noastră, mulți români au plecat să muncească în străinătate. Drept urmare, societatea românească a cunoscut beneficiile emigrării, dar și dezavantajele acesteia. Bani trimiși acasă au contribuit la reducerea sărăciei, dar familiile în care unul sau ambii membri lucrează în afara țării, suferă în urma schimbărilor din viața lor.

Mediul rural și orașele mici sunt zonele din care provine forța de muncă emigrată de la noi din țară.

Deoarece unii copii nu pot schimba o vorbă cu părinții decât la telefon și trebuie să se împace cu gândul că îi vor vedea acasă cel mai devreme după o jumătate de an, în astfel de situații, ajung să se confrunte cu tot felul de probleme, mai ales emoționale.

Efectele pe care le poate avea asupra copilului lipsa părinților pentru o perioadă mai îndelungată sunt nuanțate. Efectele depind de fiecare copil în parte, de modul în care păstrează legătura cu părintele ori părinții, de tipul de relație existent între ei, de atitudinea celor lăsați în grijă. Acestea sunt nuanțate, nu întotdeauna negative.

Datorită acestei situații, se impune implicarea tuturor factorilor decizionali pentru susținerea unor programe de asistență și consiliere a elevilor ai căror părinți sunt plecați, dar și a celor în grija cărora rămân. Existența unui psiholog, consilier educațional în grădiniță este absolut necesară.

STUDIUL DE CAZ

COMPONENTA FAMILIEI: 2 membri – mama și 1 copil

I. CONTEXTUL CAZULUI:

Situația școlară, achizițiile și rezultatele școlare obținute sunt bune, dar fetița are un potențial mult mai mare. În ceea ce privește contextul socio-familial pot afirma că subiectul, fata, provine dintr-o familie monoparentală, lipsită de latura paternă, tatăl trăind în altă țară, nefiind căsătorit cu mama. Mama, afectuoasă cu ea, încerca prin toate mijloacele să îi asigure un trai decent, motiv pentru care este plecată destul de mult timp la locul de muncă, acesta fiind lăsată în grija bunicilor, neoferind atât de multă dăruire și afecțiune. Din punct de vedere fizic, are o constituție normală, o dezvoltare armonioasă, dar emoțional este afectată.

II. PREZENTAREA CAZULUI:

Am urmărit evoluția ei școlară pe parcursul șederii tatălui ei acasă și în timpul când acesta era în străinătate. Petrecând perioade scurte de timp acasă, acesta o răsfăța prea mult, încercând să-și răscumpere, parcă, lipsa, lăsându-o astfel să facă ce vrea ea, observându-se astfel o scădere la concentrare în timpul activităților.

Din acest motiv, am decis efectuarea unei evaluări atente a pregătirii copilului pentru școală, cu scopul identificării problemelor reale și găsirii soluțiilor optime.

III. PLANUL DE INTERVENȚIE:

La nivelul subiectului și al familiei, în urma discuțiilor, a observațiilor și constatărilor făcute, am decis, în primul rând, să consiliesz mama și bunicii în vederea respectării unor reguli comune, astfel încât, împreună, să exprimăm aceleași dorințe și să comunicăm aceleași informații copiilor.

Pasul următor l-a constituit prezența tatălui, la ore, pe parcursul a câtorva zile, pentru a vedea cum ar fi putut să gestioneze anumite situații. Din dorința de a-și impresiona tatăl, aceasta a fost foarte activă, iar acesta a văzut cum trebuie să învețe, ce trebuie să învețe, cum să o stimuleze folosind metode diverse, mai atractive, bazate pe joc.

Pe parcursul șederii tatălui în străinătate, am propus efectuarea diverselor activități împreună cu bunicii, dar și online, împreună cu tatăl.

Surprinzător, subiectul a avut o evoluție mai bună cât tatăl a a fost plecat, bunicii dând dovada de mai mult tact și răbdare.

IV.CONCLUZII:

Rezultatele obținute, aprecierile colegilor și a educatoarei, precum și dorința de a-și mulțumi tatăl, a determinat-o să fie cât mai organizată, mai disciplinată, mai perseverentă, să-și dorească să se numere printre cei buni mereu.

Constituind o realitate a învățământului românesc, în această perioadă economică dificilă a țării, integrarea copiilor ai căror părinți sunt plecați în străinătate solicită întotdeauna atenția și răbdarea tuturor factorilor implicați.

Numai aplicând strategiile didactice potrivite și adaptarea la particularitățile de vârstă și individuale ale fiecărui copil, precum și disponibilitatea cadrului didactic și a familiei, consilierea acestora de câte ori este nevoie, putem ajuta acești copii.

Familia și școala reprezintă principalele instanțe responsabile de educația copilului. Distribuirea responsabilităților între cele două instituții este posibilă în condițiile în care ambele sunt pregătite în egală măsură pentru a-și exercita funcția educativă pe care o dețin. Întrucât atenția instituțiilor guvernamentale s-a concentrat în cea mai mare măsură asupra pregătirii școlii pentru a face față schimbărilor survenite în societatea românească din ultimii ani, ar fi de o reală necesitate orientarea preocupărilor și în direcția sprijinirii familiei, în efortul ei de a asigura succesul personal, social și profesional al copiilor.

ASIGURAREA SUCCESULUI ȘCOLAR PRIN RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

Prof. pt. învă. primar, Stoichicescu Daniela-Cristina

Școala Gimnazială "Ion Conea" Coteana

În zilele noastre se vorbește din ce în ce mai mult despre educație, despre factorii implicați în realizarea ei. În procesul de educație, rolul cel mai important îl are, fără îndoială, școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o secondeze de aproape și sincer. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile pentru reușita școlară.

Școala colaborează cu părinții în diferite forme: convorbiri telefonice, întâlniri individuale cu profesorul, ședințe cu părinții, diferite chestionare. În ziua de azi este necesară legătura, relația dintre școală și familie. Este foarte important ca părinții și școala să formeze o echipă, un tot unitar.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor.

Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copiilor, dacă nu le este adus la cunoștință comportamentul copiilor de la școală.

Cunoașterea cerințelor specifice ale școlii, valorificarea muncii elevilor, urmărirea activității de învățare în mediul familial, contribuie la îmbunătățirea acestei legături și diminuând sursele de neînțelegere, plasează părinții și elevii în relații de încredere cu mediul școlar.

În ultimii ani se pune accent pe un angajament mutual, clar stabilit între părinți și școală, în baza unui contract educațional individual privind educația copilului. Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățare prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor. Astfel:

- Școala are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv-educativ;
- Părintele este persoana responsabilă pentru comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala spre beneficiul copilului;
- Elevul este și el responsabil pentru propria educație.

Cel mai important obiectiv al parteneriatului dintre școală și familie este obținerea succesului școlar.

Elevul are nevoie de un mediu familial în care să se simtă în siguranță. Familia are obligația să-i ofere un climat educativ bun, liniște, înțelegere, afectivitate. Copilul simte când părinții sunt interesați de problemele lui, de rezultatele lui de la școală. Implicarea părinților are un rol important în viața copilului, în rezultatele lui.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare pentru învățatură, și să-l ajute copilul.

Cel mai important lucru din viața fiecărui om este comportamentul, respectul, cinstea, sinceritatea, care în mod normal se formează, se învață acasă, în mediul familial. Dacă elevul nu are baza acestor deprinderi, și modelul bun al părinților, va crea probleme.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala îl are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt total dezinteresate.

Beneficiile parteneriatelor dintre școală și familie sunt:

- ajută profesorii în munca lor
- perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților
- dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților
- conectează familiile cu membrii școlii

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei bune colaborări. Colaborarea cu familia să se concretizeze într-un program comun de activități.

Părinții trebuie să considere școala ca un bun prieten, care trebuie să aibă același scop-educarea, formarea copilului pentru ziua de mâine, pentru un viitor cât mai bun.

Bibliografie:

1. Cerghit I; Radu, I. T Popescu, E. Vlăsceanu, L : Didactica - manual pentru clasa a X-a, EDP, 1997
2. Nica I, Topa L: Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, EDP, București, 1974
3. Mîndru, Elena, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactica Publishing House 2010
4. Ungureanu, Dorel, *Educația integrată și Școala inclusivă*, Editura de Vest, Timișoara, 2000.

ROLUL POVEȘTELOR ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. Spătaru Luminița-Adriana

L.P.S. Slatina

„La orice vârstă, omul este o ființă care se hrănește cu povești. De aceea, avuția poveștilor, strânsă de oamenii de pe tot globul, din casă în casă, din secol în secol, fie oral, fie în scris, a depășit celelalte avuții omenești.”

(Scriitorul și filozoful indian Rabindranath Tagore)

În anii copilăriei, personajele din basme, oferă modele de urmat în viața adultă, ca tipar comportamental sau emoțional, de aceea poveștile joacă un rol foarte important din punct de vedere educativ în educația copiilor. Prin intermediul poveștilor, care semnalează, la nivel metaforic, lupta dintre bine și rău, și situațiile conflictuale întâlnite în structura narativă, copilul învață strategii de viață, descoperă consecințele unor fapte și atitudini și își însușește comportamente sociale pozitive, precum și modul în care în anumite situații concrete de viață poți găsi cea mai bună rezolvare a lor.

Poveștile sunt un factor stimulator pentru dorința de cunoaștere, imaginația și creativitatea copilului. Lectura basmului facilitează accesul copilului la cuvinte și expresii noi, permite înțelegerea sensului unora abstracte sau metaforice, dezvoltând astfel limbajul, conducând spre o îmbogățire a vocabularului și a gândirii analitice. Stabilirea unei legături între lumea interioară a copilului, cea psiho-emoțională, și realitatea imediată, punerea bazelor imaginii de sine și dezvoltarea unor strategii de succes pentru rezolvarea problemelor și identificarea soluțiilor benefice viitorului adult pot începe odată cu pătrunderea în universul fascinant al poveștilor.

În basmele fantastice, copilul descoperă existența unor lumi complexe, ce sunt guvernate de reguli și principii care pot fi preluate, ulterior, cu discernământ, ca modele de viață. Astfel, copilului îi este activat interesul pentru înțelegerea și fixarea unor concepte care, altfel, ar fi fost foarte greu de înțeles. Atunci când despre zmeul din basmul „Greuceanu”, se spune că a furat de pe cer Soarele și Luna, copilului îi va fi stârnit interesul să descopere informații despre Univers și corpurile cerești. El poate întreba, de exemplu, cum se ajunge la Soare, cum s-a format cerul sau ce este Luna. În aceste situații, părinții trebuie să reacționeze pozitiv în sensul explicării acestor concepte, în funcție de vârstă și de cunoștințele deja deținute de copilul care întreabă, hrănindu-i și stimulându-i curiozitatea.

Basmele îmbogățesc viața afectivă a copilului care se identifică cu un anumit personaj sau o anumită situație. Prin intermediul acestora, copilul ajunge să „trăiască” alături de personaje, din punct de vedere afectiv, experiențele acestora și poate să învețe să își exprime propriile trăiri emoționale, concomitent, însușindu-și noțiuni, convingeri și sentimente morale, prin raportarea la personajele pozitive. În tandem cu dezaprobarea comportamentelor negative, copilul deprinde anumite comportamente de tip social, chiar de la personajele din basme. Copiii, curioși din fire, pun întrebări părinților, se bucură pentru victoria personajului cu care se identifică, devin triști sau îngrijorați atunci când personajul respectiv se află în dificultate și învață să își definească propriile emoții în raport cu anumite situații de viață. Cunoașterea de sine a copilului prin intermediul reacțiilor la anumite situații care necesită implicare emoțională prilejuiește cunoașterea/ înțelegerea acestuia și de către părinți/ educatori.

Legăturile filială dintre copil și părinte, dar și cea mentoră, dintre copil și profesor, se armonizează și se consolidează facilitate de poveștile copilăriei și implicarea activă a ambelor părți într-o activitate bazată pe istoria povestită. Cei doi adulți îndrumă copilul, prin intermediul poveștilor, comportamentelor și trăirilor afective, spre însușirea unor lecții de viață/abilități, utile mai târziu. Poveștile reprezintă pretextul favorabil pentru a stabili o legătură profundă între părinte/ profesor și copil, prin alocarea unui timp unic, comun. Astfel, cititul sau nararea unei povești poate deveni un ritual al familiei/ clasei, contribuind astfel la definirea unui program comun, de calitate, cu efecte benefice pentru ambele părți și asupra consolidării relațiilor dintre actanți.

Caracterul benefic al poveștilor, ca principal factor educativ pentru etapa de vârstă a copilăriei, sunt situații când părinții/profesorii trebuie să filtreze și să explice copilului anumite imagini/momente în funcție de personalitatea celui mic, distingând între aspectele benefice, mai puțin educative, pentru copil și viitorul său, sau chiar inadecvate. Unele povești conțin scene intense de violență, (cerința mamei vitrege către sluga care ar fi trebuit s-o omoare pe Albă ca Zăpada, soarta bunicii și a Scufitei, dar și pedepsirea lupului rău în povești), pe care adulții trebuie să le estompeze, cunoscute fiind sensibilitatea copiilor și reacțiile ce pot rezulta de aici, anumite emoții negative, temeri sau frici din partea copilului. Anumite personaje negative, întruchipate de balaur sau de zmeu, folosite drept „mijloace educative” pentru pedepsirea copilului, (prin apostrofări de genul „Vei păți ca..., dacă nu ești cuminte!”), pot fixa anumite frici, care, ulterior, degenera în viața adultă a acestuia. Prezența părintelui/educatorului activă în raportările copilului la poveștile auzite este un factor de echilibru și de securitate care poate „aplana/ îndepărta” o stare de confuzie din partea copilului care abia acum începe să înțeleagă lumea și aspectele ei complexe.

Astăzi, din ce în ce mai mult, părinții preferă să cumpere un DVD sau să permită accesul nelimitat al copilului la televizor sau computer/ telefon/ video jocuri/ console în detrimentul timpului alocat unei relații comune, din care ambele părți ar avea de câștigat, și care ar putea să includă un timp dedicat lecturii.

Datoria tuturor, părinților și educatorilor, este să conducem copilul spre a iubi poveștile, spre a le asculta cu plăcere. Răspunzându-i copilului atunci când el nu înțelege firul istorioarelor, expresiile sau simbolurile din text și încurajându-l să le creeze pe cele proprii avem în povești o adevărată comoară în punerea bazelor dezvoltării personale a viitorului adult.

Bibliografie

Bonchiș, E., Teorii ale dezvoltării copilului, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2006.

Bonchiș, E., Dezvoltarea umană, aspecte psihosociale, Ed. Imprimeriei de Vest, Oradea, 2000
Bratu,

B., Preșcolarul și literatura, Editura Didactică și Pedagogică

STIMULAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR PRIN ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE

Prof.înv.primar Stancu Aurelia-Georgeta
Școala Gimnazială ” C-tin Brâncoveanu” Slatina

Motto: „Creativitatea nu înseamnă să găsești un lucru, ci să faci ceva din el după ce l-ai găsit.” James Russell Lowell

Pentru creația copiilor, caracteristică este descoperirea, nu invenția, acestia trăind o surpriză în fața descoperirilor lor. Ori de câte ori un copil pus în fața unei probleme restructurează datele problemei sau imaginează procedeul ce conduce la soluție independent de faptul că este o sarcină școlară, a vieții curente sau un test, el înfăptuiește o invenție. Cultivarea capacității creatoare a devenit o sarcină importantă a școlilor contemporane, chiar dacă au existat și poziții sceptice care au susținut că învățământul actual nu contribuie la dezvoltarea creativității, observându-se că el cultivă mai ales gândirea critică, disciplina, conformismul, incompatibile cu climatul de libertate favorabil imaginației creatoare.

Activitățile extrașcolare sunt activități complementare activității de învățare realizată la clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, orientează elevii către activități utile care să întrească educația școlară, contribuind la formarea personalității. De aceea școala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme.

Activitatea extrașcolară ca fenomen educațional prezintă o sumă de particularități și se supune unor exigențe pedagogice specifice, pe care învățătorii trebuie să le cunoască și să țină seama de ele. În procesul activității extrașcolare, preponderent este exercițiul - ca metodă de educație-înțeles în sens larg: a studia și cerceta natura și viața înconjurătoare mergând și văzând, cântând și stând de vorbă cu cei care ar avea ceva interesant de comunicat; a lucra efectiv în diferite domenii care-i atrag mai mult pe elevi și în procesul cărora își pot cultiva înclinațiile și aptitudinile: a da o mână de ajutor la înfrumusețarea vieții cotidiene, a se înfrăți cu cântecul și jocul, a-și căli organismul prin practicarea sportului, a drumeției, deci acționând și iarăși acționând.

Pentru creația copiilor, caracteristică este descoperirea, nu invenția, acestia trăind o surpriză în fața descoperirilor lor. Ori de câte ori un copil pus în fața unei probleme restructurează datele problemei sau imaginează procedeul ce conduce la soluție independent de faptul că este o sarcină școlară, a vieții curente sau un test, el înfăptuiește o invenție. Cultivarea capacității creatoare a devenit o sarcină importantă a școlilor contemporane, chiar dacă au existat și poziții sceptice care au susținut că învățământul actual nu contribuie la dezvoltarea creativității, observându-se că el cultivă mai ales gândirea critică, disciplina, conformismul, incompatibile cu climatul de libertate favorabil imaginației creatoare.

Școala trebuie să stimuleze exprimarea potențialului creativ al fiecărui copil, să încurajeze inițiativele lui, ingeniozitatea și curiozitatea, să favorizeze stabilirea unor relații care să nu exagereze prin autoritate, să ofere ocazii elevului de a lua singur decizii și să stimuleze încrederea în sine, într-o atmosferă de comunicare liberă.

Activitățile școlare chiar dacă urmăresc însușirea de către elevi a unor cunoștințe temeinice, a unor priceperi și deprinderi, implicând în ansamblu o concepție științifică despre

lume și viață și chiar dacă duc la formarea și dezvoltarea unei personalități creatoare, nu pot răspunde suficient dorinței de cunoaștere și de creație – însușiri caracteristice copiilor.

Modernizarea și perfecționarea procesului instructiv-educativ impun îmbinarea activității școlare cu activități extrașcolare ce au numeroase valențe formative. Desfășurarea activităților școlare și extrașcolare permite și manifestarea creativității de grup, a relațiilor creative. În acest cadru, și educatorul își poate afirma spiritul novator, creativitatea didactică.

Activitățile extrașcolare sunt activități complementare activității de învățare realizată la clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, orientează elevii către activități utile care să întregască educația școlară, contribuind la formarea personalității. Activitatea extrașcolară ca fenomen educațional prezintă o sumă de particularități și se supune unor exigențe pedagogice specifice, pe care învățătorii trebuie să le cunoască și să țină seama de ele. În procesul activității extrașcolare, preponderent este exercițiul - ca metodă de educație- înțeles în sens larg: a studia și cerceta natura și viața înconjurătoare mergând și văzând, cântând și stând de vorbă cu cei care ar avea ceva interesant de comunicat; a lucra efectiv în diferite domenii care-i atrag mai mult pe elevi și în procesul cărora își pot cultiva înclinațiile și aptitudinile: a da o mână de ajutor la înfrumusețarea vieții cotidiene, a se înfrăți cu cântecul și jocul, a-și căli organismul prin practicarea sportului, a drumeției, deci acționând și iarăși acționând.

Serbarea este o manifestare festivă, cu program complex, prilejuită de sărbătorirea diferitelor evenimente de însemnătate națională sau internațională, de tradițiile și obiceiurile străbune. Serbarea școlară este o activitate extrașcolară tradițională, care are mari valențe educative. Această activitate permite exprimarea activă nu numai a câtorva elevi mai talentați într-un domeniu sau altul, ci a unui număr cât mai mare de elevi, fiecare contribuind, în felul lui, la reușita comună. De-a lungul apostolatului meu, am realizat astfel de festivități ce au oferit elevilor posibilitatea de a se exprima liber oral, în scris sau prin muzică.

Concursurile sunt forme competiționale de activitate extrașcolară, organizate pe diferite teme. Am organizat la nivel de școală concursuri de dans, de creații artistice, de cultură generală, circulație, sănătate, etc. între clasele de nivel primar.

Activitatea extrașcolară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților extrașcolare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica, în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feed-back pozitiv. Școala trebuie să stimuleze exprimarea potențialului creativ al fiecărui copil, să încurajeze inițiativele lui, ingeniozitatea și curiozitatea, să favorizeze stabilirea unor relații care să nu exagereze prin autoritate, să ofere ocazii elevului de a lua singur decizii și să stimuleze încrederea în sine, într-o atmosferă de comunicare liberă.

Bibliografie:

Livia Decun – 1998, “Contribuția activităților extrașcolare în optimizarea procesului de învățământ”, Învățământul Primar nr.4

Al. Roșca – 1972, “Creativitatea”, Editura enciclopedică română, București

Ana Stoica - 1983, “Creativitatea elevilor”, Editura Didactică și Pedagogică, București

STRATEGII DIDACTICE UTILIZATE PENTRU INTEGRAREA ELEVILOR CU CES

Criveanu Aurelia-Adelina, Școala Gimnazială Piatra, oraș Piatra -Olt

Matei Dana -Maria, Școala Gimnazială Piatra, oraș Piatra -Olt

Problematica educației copiilor cu cerințe speciale a devenit în ultimii ani o preocupare aparte în rândul specialiștilor. Apariția conceptelor de educație integrată și școală incluzivă a determinat modificări fundamentale în percepția actului educativ.

Copiii cu CES, mai mult decât ceilalți copii, au nevoie de o permanentă socializare și colaborare cu alți copii, pentru asigurarea integrării lor sociale. Prin contactul direct cu elevii din alte instituții școlare și prin participarea alături de ei la diverse activități se realizează diminuarea izolării și înlăturarea, în mare măsură, a tendințelor de agresivitate, contribuind la îmbunătățirea modului lor de viață.

Analizând particularitățile specifice procesului de învățare a copiilor cu diferite tipuri de deficiență, se ajunge la concluzia că una dintre calitățile esențiale ale curriculum-ului școlar vizează un grad cât mai mare de flexibilitate, astfel încât să permită fiecărui copil să avanseze în ritmul său.

Profesorul trebuie să asigure participarea, antrenarea fiecărui copil, sarcini didactice adaptate și o evaluare care să prevadă diferențele dintre performanțele elevilor. Rolul lui cel mai important este deci în adoptarea unor strategii didactice care să fie potrivite unor diferențe dintre copii, dar și să pregătească clasa pentru a accepta și colabora în acest sens.

Pentru aceasta este nevoie ca formularea obiectivelor, stabilirea conținuturilor instruirii, modalitățile de transmitere a informațiilor în clasă și evaluarea elevilor să se facă diferențiat.

Elaborarea unui curriculum flexibil și ușor de adaptat cerințelor educaționale ale fiecărui elev are la bază mai multe argumente:

- respectarea dreptului fiecărui copil la instrucție și educație pe măsura potențialului și capacităților sale;
- formarea, în cazul copiilor cu CES, a unui registru comportamental adecvat, care să permită adaptarea și integrarea lor, socială printr-o experiență comună de învățare, alături de copiii normali;
- dezvoltarea capacităților necesare pentru rezolvarea independentă (în limitele permise de gradul deficienței) a problemelor de viață, autocontrol în situații dificile și practicarea unor metode și tehnici de muncă intelectuală, care să asigure eficiență în adaptarea și integrarea școlară și socială.

În scopul eficientizării procesului de învățare pentru elevii cu cerințe speciale, sunt fundamentale următoarele repere:

- aplicarea învățării interactive - care presupune folosirea unor strategii de învățare focalizate pe cooperarea, colaborarea și comunicarea între elevi la activitățile didactice, precum și pe interacțiunea dintre cadre didactice (ca o modalitate de lucru), cadre didactice și elevi;
- elaborarea în comun a obiectivelor învățării –(educator – elev) , deoarece fiecare participant la actul învățării are ideile, experiențele și interesele personale de care trebuie să se țină seama în proiectarea activităților didactice;

- utilizarea, în cadrul actului de predare -învățare , a demonstrației , aplicației și feedbackului pentru că orice proces de învățare (mai ales în cazul elevilor cu cerințe speciale) este mai eficient și mai ușor de înțeles, dacă informațiile prezentate sunt demonstrate și aplicate în situații reale de viață, existând și un feedback continuu de-a lungul întregului proces;

- adaptarea modalităților de sprijin în actul învățării – elevii cu cerințe educative speciale au nevoie în anumite momente de un sprijin activ de învățare, atât în timpul activităților desfășurate în clasă, cât și la activitățile din afara clasei,

- dezvoltarea de parteneriate educaționale cu specialiști și familiile elevilor.

Fiecare dascăl trebuie să demonstreze o atitudine și o conduită flexibilă în timpul activităților de predare – învățare, favorabile unei evaluări permanente, concretizate în disponibilitatea de a asculta toate răspunsurile și a aprecia intervențiile elevilor, de a-i încuraja și a stimula participarea și implicarea.

Construirea unei imagini pozitive despre sine este o altă nevoie a copiilor cu CES. Aceasta se poate realiza pe fondul unor activități de grup orientate spre valorizarea posibilităților fiecăruia și pe un sistem de relații pozitive între profesor și elev și între elevi. Relațiile respective trebuie să ofere terenul încrederii reciproce, al empatiei cu trăirile fiecăruia, împărtășirii emoțiilor, sentimentelor, preocupărilor, ca și a experienței de cunoaștere și învățare.

Activitățile extracurriculare și extrașcolare, proiectele de grup contribuie în mare măsură la integrarea cu succes a elevilor cu cerințe educative speciale în activitatea didactică și la obținerea unor succese menite să-i motiveze în perspectivă.

Metodele și procedeele de predare-învățare trebuie să fie selectate în raport cu scopul și obiectivele activității didactice, conținutul lecției și particularitățile elevilor (vârsta, nivelul os În activitatea educativă a copiilor cu cerințe educative speciale , de maximă eficiență este învățarea prin cooperare. Lecțiile bazate pe învățarea prin cooperare permit evaluarea frecventă a performanței fiecărui elev care trebuie să ofere un răspuns în nume personal sau în numele grupului, elevii se ajută unii pe alții, încurajându-se și împărtășindu-și ideile, explică celorlalți, discută ceea ce știu, se învață unii pe alții, realizează că au nevoie unii de alții pentru a duce la bun sfârșit o sarcină a grupului.

BIBLIOGRAFIE

1. Alois Gherguț - Sinteze de psihopedagogie specială, Ed .Polirom, 2005
2. I. Stănică, M. Popa, Doru Vlad Popovici, Psihopedagogie specială, Ed. Pro Humanitas, București, 2001

THE BENEFITS OF LEARNING A FOREIGN LANGUAGE DURING CHILDHOOD

Profesor Anca Magdalena Pirnă
Liceul Economic Petre S. Aurelian Slatina, Județul Olt

Who said adventures are only for storybook explorers or movie heroes?

In fact, each child is gifted with a magical key to open the gates to unknown worlds, to discover cultural treasures and to create his own journey. This magic key is learning at least one foreign language during childhood.

Learning a foreign language during childhood is an important investment in a child's development. Starting from opening up to diverse cultures and developing higher cognitive skills to improving communication and increasing career opportunities, this language adventure can change the lives of little ones, bringing them lots of benefits.

So why is it recommended to learn foreign languages at an early age? Simply because learning foreign languages during childhood:

Opens doors to different cultures. Learning a foreign language encourages children to compare and contrast different cultures and languages. This comparison and analysis of different cultural and linguistic aspects stimulates critical thinking and helps children understand the world better.

Develops higher cognitive skills. Children develop many cognitive skills, such as problem solving, creative thinking and the ability to make better decisions. During the process of learning a foreign language, children need to understand not only words and grammar, but also context and linguistic aspects. They need to interpret the meaning of words and phrases according to context and understand the subtle differences of their meanings. This ability to analyze the linguistic context leads to the development of critical thinking.

Increases mental flexibility. When communicating in a foreign language, children must quickly adapt to unexpected situations. They learn to handle conversations in which they don't know all the words or phrases and to look for alternatives in order to express their ideas. This ability to effectively communicate in uncertain situations develops quick and adaptive thinking. Furthermore, knowing multiple languages helps children become mentally more flexible. They can easily switch between different languages and cultures, which develops their ability to quickly adapt to new situations.

Improves their communication skills. Knowing several languages obviously improves communication skills. This includes not only speaking and understanding the foreign language, but also improving communication skills in the mother tongue. During the process of learning a foreign language, children must focus on correct pronunciation and appropriate intonation. This attention to detail enables them to develop clear pronunciation and an ability to express themselves coherently and adequately in any language. This improves their overall communication skills. Moreover, in order to understand and communicate effectively in a foreign language, children must become active listeners. They must be able to identify and interpret messages and information within different conversations and respond appropriately. Besides verbal skills, learning a foreign language can also develop non-verbal communication skills. Children learn to interpret body language, facial expressions, and tone of voice within the cultural context of the foreign language. This subtle understanding of nonverbal communication can be applied to their interactions with people from various cultures. The most important aspect though is the ability to be able to take care of oneself in case the child,

teenager or future adult ends up in the situation of being left alone, without support, in a foreign country, in potentially dangerous situations.

Increases school performance. Children who learn a foreign language often perform better on intelligence tests and school exams. Knowing a foreign language can open doors to additional educational resources. Children can access books, materials and websites in their language to help them deepen their knowledge in various academic areas.

Increases professional opportunities. In an increasingly globalized world, knowing a foreign language is a valuable asset on the job market. Employers value candidates who can communicate effectively in multiple languages, as they can help expand business and interact with international customers and partners.

Improves memory. Learning a foreign language involves much more than just memorizing words and grammar rules. It challenges children's brains to work in complex ways, leading to improved long-term memory. While learning a foreign language, children need to expand their vocabulary in order to communicate effectively. At the same time, children are exposed to various idiomatic expressions and proverbs specific to certain cultures. Learning and understanding these expressions requires not only memorization but also understanding the cultural context and applying them correctly in conversations.

Encourages exploration and travel. Learning a foreign language as a child serves as a source of inspiration for exploration and adventure, expanding children's perspectives worldwide and stimulating them to travel to foreign countries. It opens doors for collaboration in international educational projects. Children can work on research projects, cultural exchanges or volunteer programs abroad.

Creates a solid foundation for learning other languages. One of the less obvious benefits of learning a foreign language as a child is that it sets the stage for children to learn other languages more easily in the future. Learning two or more foreign languages can make it easier to find similarities and connections between these languages. Moreover, children become aware of the variety of languages and cultures in the world and develop an appreciation for linguistic diversity.

Encourages cross-cultural friendships and relationships. Learning a foreign language can facilitate friendships with children from other countries and develop rich intercultural relationships. Many schools organize cultural exchange programs where children can travel and live with host families in countries that speak the language they study.

Increases self-confidence. Learning a foreign language often involves overcoming communication fears. Children may initially feel anxious or embarrassed about speaking an unknown language, but as they gain more confidence, these language barriers fade.

Bibliografie:

www.brightkids.ro

<https://edict.ro/invatarea-unei-limbi-straine-provocari-si-capcane/>

Psihologia învățării, Juan M. Rosas Santos, Ed. Litera, 2023

Învățarea limbilor fără învățare, Elisabeta Niculescu, EDP, 2009

EDUCAȚIA STEAM LA COPILUL CU CES

Urziceanu Raluca
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Slatina

Fiecare cadru didactic își dorește să facă față provocărilor din învățământul special sau de masa pentru a interveni și a îmbunătăți situația elevilor cu cerințe educative speciale prin identificarea, implementarea și dezvoltarea unor strategii de educație incluzivă și integrată, cu scopul reducerii sau combaterii fenomenului bullying și cyberbullying-ului.

În ajutorul acestuia vine EDUCAȚIA STEAM. Auzim adeseori această sintagmă, dar nu toată lumea știe ce este. Susan Riley, fondatoarea Education Closet precizează că STEAM este o abordare educațională a învățării care folosește Știința, Tehnologia, Ingineria, Artele și Matematica ca puncte de acces pentru ghidarea învățării, dialogului și gândirii critice a elevilor. Programele STEAM au fost create pentru a forma viitori angajați care să ajute la creșterea industriilor bazate pe știință și tehnologie și pentru a oferi copiilor o educație complexă necesară de altfel zilelor noastre. Până și copilul din școala specială, mai ales cel cu autism știe să folosească cu succes tehnologia, uneori depășind profesorul în această privință.

Beneficiile EDUCAȚIEI STEAM sunt următoarele : dezvoltă sentimentul de empatie, dezvoltă elevii din punct de vedere cognitiv, dezvoltă creativitatea și imaginația, clădește baza unui viitor adult ce deține capacități, deprinderi și soluții, formează ”inovatori, educatori, lideri și cursanți ai secolului XXI trezește interesul elevilor prin faptul că împletește știința cu arta, intervine în dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor, elevii se implică în procesul de învățare, împărtășesc cu ceilalți ideile proprii sau descoperirile, fac asta cu plăcere și mai ales și cel mai important la copilul cu CES, dezvoltă abilitățile de comunicare.

Educația STEAM pune accent pe dezvoltarea abilităților specifice secolului XXI, încurajează perseverența, propune anteprenariat în gândire, încurajează lucrul în echipă, profesorul acționează ca un mentor ce ghidează copilul spre dezvoltare, profesorul organizează informațiile pe care le transmite elevilor într-un mod ușor de înțeles, evaluarea se bazează pe proiecte, pe munca în echipă, pe cooperarea din timpul evaluării, participanții sunt dornici de învățare și sunt pregătiți să fie următoarea generație de anteprenori.

De asemenea, știm că există fenomenul de bullying atunci când: agresiunea este intenționată și repetată; este un dezechilibru de forțe între cei doi actori; relația de putere este asimetrică - unul dintre ei este în poziție de putere, în timp ce un altul este cel slab și că se petrece în absența adultului. Bullying-ul fizic, cel mai adesea întâlnit în școli, se întâmplă atunci când cineva: împinge, lovește, plesnește, ciupește, mușcă, pune piedică, blochează calea sau orice alt mod prin care rănește corporal. Întâlnim la tot pasul acest tip de bullying și mai nou îl întâlnim și pe rețelele de socializare. Și nu doar bullying fizic, ci și bullying verbal sau relațional. Cyberbullying se întâmplă atunci când cineva trimite mesaje răutăcioase, postează videoclipuri, povești sau fotografii pentru a face glume pe seama cuiva, răspândește zvonuri on-line, creează un cont fals în numele cuiva sau exclude (victima) din grupul on-line al clasei.

Copiii care agresează au fost ei înșiși cândva tiranizați, au avut modele negative și au un aer de superioritate, în realitate fiind nesiguri de ei.

Iată câteva modalități de a sprijini un copil cu nevoi speciale care este sau poate fi agresat:

- Copiii îl pot ajuta pe un coleg care este hărțuit fiind pur și simplu prietenoși cu respectivul coleg în alte contexte. Prietenia este foarte importantă pentru a-i arăta că nu este singur!

- Este bine ca cei care sunt martori la o situație de bullying să apeleze la ajutorul unui adult. Acesta poate întrerupe respectiva și poate oferi suport celui agresat;
- Elevii pot oferi exemple pozitive de comportament, își pot afirma și demonstra opoziția față de comportamentele de tip bullying, fără a-și risca siguranța personală;
- Agresorii au de cele mai multe ori nevoie de „public” – este important ca cei care sunt de față la un astfel de comportament să nu îl întărească râzând sau încurajându-l.

Exercițiile de genul: Roluri în clasă, Șoarecele și pisica, Cuvinte care rănesc, Semaforul, Harta ajutorului, Treci în cerc, Barometrul violenței, Urcând muntele, Bețe și pietre, educația STEAM, care pune accentul pe lucrul în grup, dialogul, cooperare, muncă în echipă și educația emoțională trebuie împletite pentru a reuși această integrare în societate indiferent de statut, religie, nivel de pregătire, deficiență.

BIBLIOGRAFIE:

Eryl Nash ,(2021), *Transformă știința în artă! Ghid esențial STEAM*, Editura Niculescu, București

Ioan C. Tesu,(2023), *Educația - de la tradițional la digital*, Editura Sophia, București

IMPORTANȚA METODELOR ACTIV-PARTICIPATIVE ÎN DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE A ELEVILOR

**Prof. Vărzaru Geanina
L.P.S. Slatina**

Principala tendință a învățământului românesc urmărește dezvoltarea gândirii critice a elevilor, prin folosirea metodelor și tehnicilor activ-participative noi, care pun accentul pe participarea copilului și îl plasează pe acesta în centrul procesului de învățare. Învățarea este un act personal care cere participare personală. O învățare eficientă este cea în care elevul e implicat. El trebuie considerat, de mic, drept un participant activ și creativ la propria formare. Formarea unor deprinderi de învățare interactiv-creativă, trebuie formate, fixate și consolidate de timpuriu, pentru a avea un efect formativ mai eficient, materializat în dezvoltarea capacităților intelectuale superioare. În acest context, obiectivul major este de a-i înarma pe elevi cu metoda de a învăța (“a învăța să înveți”), prevenind astfel, acumularea pasivă a cunoștințelor și asigurând un învățământ activ. Pornind de la ideea că învățământul activ se realizează cu ajutorul metodelor participativ-inovative, se impune folosirea cât mai redusă a acelor activități care limitează activizarea și extinderea utilizării metodelor moderne, active, care dezvoltă gândirea, capacitatea de investigație a elevilor, precum și participarea lor activă la asimilarea cunoștințelor, la munca independentă, deprinderea de a aplica în practică cele însușite.

Metode activ-participative sunt acelea care supun copilul la un efort psihic și fizic, dedus din corelarea strânsă a gândirii și acțiunii, a activității intelectuale și experiențelor practice. Spre deosebire de cele tradiționale, care încorsetează elevul într-o rețea de expresii fixe sau de reguli rigide, aceste metode implică elevul în interacțiunea lui cu obiectele învățării, care determină un maximum de activism al structurilor operațional-mintale în raport cu sarcinile de învățare în care este angajat acesta. Profesorul nu trebuie să predea elevilor cunoștințe gata elaborate ci să îi pună în ipostaza de a le descoperi singuri plecând de la ceea ce știu deja, deoarece „activ” este elevul care depune un efort intelectual, un efort de reflecție personală, interioară și abstractă, care întreprinde o acțiune mentală de căutare, de investigare și redescoperire a adevărilor, de elaborare a noilor informații și nu cel care se menține la nivelul acțiunii concret-senzoriale, perceptive, intuitive și nici cel care receptează și apoi reproduce cunoștințele.

Având în vedere că nici metodele clasice nu sunt lipsite de calități, pentru activizarea elevilor și antrenarea lor la cote maxime în actul învățării, pot fi îmbinate în mod armonios metodele clasice, tradiționale cu cele moderne. Metodele de învățământ sunt căile folosite de elevi și învățători cu scopul ca elevii să se formeze, atât prin activitatea îndrumată de învățători, cât și prin cea organizată independent și diferențiat. A “gândi critic” înseamnă a emite judecăți proprii, a accepta părerile altora, a fi în stare să-ți recunoști greșelile tale și să le poți corecta, a accepta ajutorul altora și a-l oferi celor care au nevoie de el.

Capacitatea de a gândi critic se dobândește în timp, permițând copiilor să se manifeste spontan, fără îngrădire, ori de câte ori există o situație de învățare, fără să le fie teamă de reacția celor din jur, de părerile lor și le dă putere și încredere de analiză și reflexie. Gândirea critică înseamnă și transmiterea propriilor idei și înțelegerea ideilor altora, făcând comunicarea mult mai benefică și productivă. Mai mult, accelerează însușirea noilor cunoștințe și descoperirea conexiunilor dintre acestea.

Elevii trebuie formați de mici să asculte și să accepte, să înțeleagă că în cadrul dezbaterilor, al lecțiilor și al schimbului de opinii nu se critică copilul, ci ideea. Avantajele dezvoltării gândirii critice pentru elevi sunt :

- libertatea de a-și exprima propriile idei;
- respectul față de opiniile celor din jur;
- realizarea de conexiuni logice între idei și argumente proprii,
- construirea de argumente și idei noi pe baza celor acumulate până la momentul actual;
- creșterea încrederii în sine, a motivării în actul învățării;
- dezvoltarea spiritului critic, autocritic și argumentativ;
- stimularea implicării în munca de echipă, a cooperării și comunicării interpersonale;
- plasarea copilului în centrul procesului educativ prin solicitare individuală și personalizată.

Aspectele și situațiile specifice, care pot duce la dezvoltarea gândirii critice, complexe, la elevi, pot fi considerate următoarele :

- încurajarea copiilor să pună cât mai multe întrebări;
- exersarea comunicării prin organizarea de discuții și dezbateri între copii, între cadrul didactic și elevi;
- activizarea copiilor prin solicitarea lor de a opera cu idei, concepte, obiecte în vederea reconsiderării acestora și a emiterii de noi variante;
- cultivarea spiritului critic și autocritic, constructiv, a capacității de argumentare și de căutare a alternativelor;
- organizarea de discuții pe anumite teme, inițierea de jocuri, excursii;
- oferirea perspectivei de a privi altfel lucrurile, de a-și pune întrebări neobișnuite despre lucruri obișnuite;
- libertatea în exprimarea cunoștințelor, ideilor , a faptelor;
- stimularea interesului către nou, necunoscut , către găsirea soluției după depunerea unui efort de căutare, ceea ce duce la satisfacția personală.

Profesorii trebuie să cunoască și să utilizeze adecvat metodele și tehnicile de predare/învățare menite să stimuleze gândirea critică a elevilor.

Aceste practici inhibitoare țin mai ales de profesor, de concepția sa asupra actului didactic, de pregătirea psihopedagogică, de personalitatea, comportamentul și atitudinile sale.

Bibliografie:

- Călin M., ” Educarea creativitatii ”, in Teoria Educatiei, Editura All, Bucuresti, 1996.
- Cerghit, Ioan, „Metoda de învățământ”, E. D. P., București 1997.
- Cristea, Sorin, „Sociologia Educației”, ed. Hardiscom, Pitești, 1998.
- Ionescu M., Demersuri creative in predare si invatare, Presa Universala Clujeana, Cluj, 2000.
- Pintilie, M., „Metode moderne de învățare-evaluare”, Editura Eurodidact, Cluj Napoca, 2002

VIOLENȚA ÎN ȘCOALĂ

prof. **Cîrstea Mihaela**

Colegiul Național „Radu Greceanu”

Violența este o problemă actuală a societății noastre, având impact asupra actului educațional desfășurat într-un cadru instituționalizat.

Violența umană este, fără îndoială, una dintre temele recurente ale societăților contemporane.

Globalizarea interesului față de violența socială este consecința unei conștientizări generalizate privind necesitatea punerii violenței pe agende de lucru ale diferiților actori sociali, responsabili de găsirea unor soluții, dar și mobilizarea corpului social pentru luarea de poziție, implicarea și participarea la prevenirea și combaterea acestui fenomen social.

Fiind un fenomen complex, violența are determinări psihologice, sociale, culturale, economice, lucru evident atunci când luăm în considerare amploarea formelor ei de manifestare și inter-relațiile pe care le presupune.

Violența școlară este doar una dintre manifestările violenței cotidiene. În Europa, dezbaterile privind relația între conceptul de „drept la siguranță” și mediul școlar au căpătat o dezvoltare continuă, cu diferențe de la țară la țară, devenind oficial o problemă politică, în urma unei întâlniri a experților, organizată de Comisia Europeană în 1997.

Mass-media acordă din ce în ce mai multă atenție violenței, contribuind astfel la conștientizarea și creșterea interesului public față de violența tinerilor și implicit, cea școlară. Școala nu mai este o entitate izolată, un spațiu social autonom, necorelat cu dinamica socială, neafectat de conflictele și dificultățile cu care se confruntă societatea, în general. Ea este o parte integrantă a comunității largi, iar problemele cu care se confruntă ca instituție și mediu de formare a tinerilor privesc întreaga societate. Școala trebuie văzută ca un forum al

socializării, un spațiu transparent, deschis lumii exterioare, ale cărei tensiuni le asimilează și devenind chiar un spațiu de manifestare a violenței.

Astfel, violența școlară este o formă a violenței cotidiene și o problemă globală.

Violența școlară nu este un fenomen nou, manifestându-se și în trecut, în spațiul autonom al școlii. În zilele noastre, școala, ca instituție, este mai transparentă. În contextul cultural și politic european se acceptă și se promovează ideea că școala trebuie să fie un spațiu privilegiat, al securității, liber de conflicte și de manifestări ale violenței sociale.

Violența în școli nu este un fenomen social nou, astăzi fiind mai vizibil datorită mediei. În vechea Europă, în școli domnea brutalitatea, tolerată pentru disciplinarea elevilor. Însă, o dată cu evoluția societății umane, în cursul istoriei, a apărut un nou tip de personalitate, caracterizat prin creșterea controlului afectelor și descreșterea impulsivității – forme superioare de control de sine.

În ziua de azi e important să avem o nouă imagine asupra copilăriei și, bineînțeles, asupra metodelor de educare a copiilor. Violența împotriva copilului nu mai este tolerată. Trebuie apărat interesul copilului pentru a-i asigura dezvoltarea în cele mai bune condiții, iar răul tratament al copilului este interzis prin lege (amenințarea, indiferența, neglijența, derâdere, umilirea, pedepse corporale etc.).

Definirea violenței școlare este un proces continuu.

Una dintre definițiile mai cuprinzătoare este cea a Organizației Mondiale a Sănătății, după care violența înseamnă „*amenințarea sau folosirea intenționată a forței fizice sau a puterii contra propriei persoane, contra altuia sau contra unui grup, unei comunități care antrenează sau riscă puternic să antreneze un traumatism, un deces sau daune psihologice, o dezvoltare improprie sau privațiuni.*”

Contextul de aplicare al definiției poate fi acela al școlii, la nivelul relațiilor educatori-elevi,

elevi-elevi.

Promovarea siguranței în școală înseamnă, în primul rând, prevenirea violenței școlare.

Violența poate lua diverse forme: pedeapsă fizică, restricție fizică, constrângere solitară și orice formă de izolare, obligație de a purta o vestimentație distinctivă, restricții alimentare, restricții sau refuzul de a avea contact cu membrii familiei sau cu prietenii, abuzul verbal, sarcasmul. De asemenea, putem cuprinde tot aici, comportamente precum: exprimare inadecvată sau jignitoare, bruscare, împingere, lovire, rănire, comportament ce intră sub incidența legii (viol, furt, vandalism etc.), ofensă adusă cadrului didactic, comportament școlar inadecvat.

VIOLENȚA ESTE PREZENTĂ ÎN PESTE 75% ȘCOLI DIN ROMÂNIA!!!!

Formele de manifestare ale violenței în școală sunt: violența între elevi (are cea mai mare pondere în cazurile de violență școlară), violența elevilor față de profesori, violența profesorilor față de elevi.

În cazul violenței între elevi, constatăm că această manifestare este specifică îndeosebi vârstei adolescente. Principalele cauze ale acestei forme de violență sunt reprezentate de mediul familial, unde pot avea loc astfel de incidente, societatea în ansamblu agresivă, strada și grupurile stradale, mass-media. În cazul distribuției pe genuri, constatăm că băieții sunt mai violenți decât fetele, violențele lor luând chiar forme mai grave decât cele ale fetelor, care prezintă forme mai tolerabile. Cauzele și motivațiile acestor manifestări comportamentale la această vârstă sunt afirmarea masculinității, pentru status într-un grup, pentru rivalitate la băieți, iar concurența pentru note, apărarea unor relații de prietenie în cazul fetelor. Cel mai des, această formă de violență are loc în timpul recreațiilor și cel mai frecvent fiind întâlnite violența verbală și jignirile pe baza situației economice, religioase sau etnice.

Violența elevilor față de profesori este, din păcate, o realitate în școlile din România. Se manifestă astfel: comportamente neadecvate ale elevilor în raport cu statutul lor (absenteism, fugă, acte de indisciplină la ore, ignorarea cadrelor didactice, agresiune verbală și nonverbală, refuzul îndeplinirii sarcinilor școlare, atitudini ironice față de profesori), comportamente violente evidente (injurii, loviri, jigniri). Cele mai frecvente sunt absenteismul și indisciplina.

Un alt aspect important în analiza vieții școlare, cu implicații asupra elevului și calității activității educaționale, este violența profesorilor față de elevi. Cel mai adesea se manifestă prin atitudini ironice ale profesorilor față de elevi, evaluare neobiectivă, agresiune nonverbală, ignorare, excludere de la ore, injurii, jigniri, lovire (în ordine descrescătoare a frecvenței cazurilor). Prezența acestei forme de violență este mai redusă decât în celelalte cazuri.

Nu de puține ori au fost semnalate și cazuri de violență ale părinților în spațiul școlii, aceștia având manifestări neadecvate față de profesori (ironii, discuții aprinse, țipete, agresivitate fizică) sau față de colegii propriilor copii.

Violența există și în jurul școlii, caz în care elevi sau persoane din afara școlii au rolul de dealeri, solicită taxe protecție. Alte forme în acest caz sunt fumatul, agresiunile fizice și chiar sexuale.

Așa cum rezultă din analizarea formelor de violență școlară, *cauzele care duc la astfel de manifestări* sunt caracteristici individuale, *determinanți socio-familiali și de mediu școlar*: violența în familie; condiții economice; mediul instabil familial; lipsa stimei de sine; mass-

media; sistemul legal permisiv (în unele țări); alienarea (îndepărtarea față de societate); discriminări de orice natură.

În altă ordine de idei, putem vorbi despre: *factori individuali* - hiperactivitate, atitudini antisociale, tutun, alcool, droguri, nivel redus de dezvoltare intelectuală, lipsa autocontrolului; *factori de relaționare*: autoritate/indiferență în familie, anturaj (prieteni cu obiceiuri rele); *factori comunitari* (periferii); *factori societali*: social, cultural, dominația bărbaților, cultura redusă etc.

Comportamentul inadecvat al cadrelor didactice rezultă din: provocări ale elevilor; insuficienta dezvoltare a competențelor cadrelor didactice – deficiențe de comunicare cu elevii; lipsa competențelor de management al clasei; insuficienta pregătire psiho-pedagogică; nivelul scăzut de motivație al cadrelor didactice pentru ceea ce fac; stres, oboseală; lipsa vocației; lipsa continuității în activitatea unor cadre didactice la aceeași clasă (dificultăți pentru elevi).

Nu de puține ori, poliția este solicitată să intervină în cazuri de violență școlară. Poliția consideră cauze ale violenței școlare mediul familial, cel școlar, televiziunea. Identificarea acestor cazuri de către poliție se face pe baza reclamațiilor. Poliția a fost solicitată să intervină în cazul violenței școlare între elevi, elevi și persoane din afara școlii, elevi și profesori, vandalism.

Din experiența școlii în prevenirea și combaterea fenomenelor de violență, desprindem faptul că strategiile antiviolență care implică elevii dau rezultate.

Principalele măsuri de prevenție sunt: *regulamentul școlar*; *rolul consilierilor școlari* în prevenirea violenței este foarte important; informarea la ore de dirigentie despre consecințele violenței; *implicare elevilor* în prevenirea violenței propriu-zisă: acțiuni de conștientizare de către elevi a efectelor negative ale violenței organizate în școli, *organizarea de întâlniri cu autorități din poliție*, întâlniri cu părinții (consilierea specializată a acestora), *programe de formare a cadrelor didactice* (managementul clasei de elevi), *asistența familiilor cu probleme*, *elaborarea de materiale informative* pe tema violenței și prevenirii acesteia, *evaluări psihologice*.

Cele mai utilizate *măsuri de intervenție* sunt sancțiunile și asistența. Aceste cazuri, de obicei sunt sancționate prin: observații individuale; muștrare în fața clasei/consiliului profesoral; muștrare scrisă; eliminare de la cursuri pentru o perioadă; exmatriculare; amenzi, activități extracurriculare.

Asistența celor implicați în astfel de situații se face prin: discuții cu persoana în cauză, discuții cu un consilier școlar.

Interacțiunea individ-mediul școlar are o mare importanță în demersul educativ, iar mediul

școlar trebuie să ofere toate condițiile necesare bunei desfășurări ale activității didactice, astfel încât ambianța educațională din cadrul școlii să fie una propice dezvoltării elevilor.

Unul dintre factorii care poate afecta comunicarea și relațiile ce se stabilesc în acest mediu este violența școlară. Dardel Jaouadi spune: *lupta împotriva violenței școlare are ca rezultat ameliorarea relațiilor și a comunicării între persoanele implicate în activitatea educațională*. Acest lucru este esențial pentru desfășurarea activităților educaționale, care au ca scop formarea de personalități armonioase, active și creatoare, în concordanță cu cerințele individuale și sociale.

Bibliografie:

- Institutul de Științe ale Educației, UNICEF, „Violența în școală”, București, 2005 (document PDF);
- Ferreol, Gilles, Adrian, Neculau, *Violența. Aspecte psihosociale*, Iași, Editura Polirom, 2003

BENEFICIILE TERAPEUTICE ALE LECTURII ÎN CONȘTIENTIZAREA EMOȚIONALĂ A COPIILOR

Prof. VLAD EUGENIA-IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE POBORAN” SLATINA

Ideea de librărie, bibliotecă, anticariat ca spații magice, în care cei care poposesc își găsesc liniștea, inspirația sau chiar fericirea nu este una nouă, la fel cum nici ideea de conexiune cu personaje din romane, alinare prin lectură nu aparține timpului prezent.

Pe lângă faptul că îi ajută pe oameni să dezvolte cunoștințe despre lumea din jurul lor, cărțile pot fi terapeutice. Astfel, [biblioterapia](#) este procesul prin care o carte este prescrisă unei persoane care se confruntă cu o problemă din lumea reală.

Prin lectură, copiii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității, exprimate într-o multitudine de modalități de expresie, de a le asocia unele cu altele, ceea ce le permite să-și extindă astfel aria cunoașterii. Folosirea cărților pentru a citi din plăcere are o putere de a face asocieri cu dezvoltarea emoțională și personală, inclusiv înțelegerea de sine, înțelegerea celorlalți și experiența subiectivă a incluziunii sociale.

Biblioterapia este văzută acum ca o [modalitate sănătoasă](#) pentru un cititor de a elibera emoții și de a construi empatie pentru personajul care se confruntă cu o dilemă similară. Oamenii de știință studiază acum modul în care biblioterapia poate fi utilizată pentru a crește bunăstarea mentală.

Terapia prin lectură este o formă de terapie în care citirea cărților și discutarea lor sunt utilizate pentru a ajuta la gestionarea și rezolvarea problemelor emoționale sau psihologice. Aceasta poate fi folosită într-o varietate de contexte, precum și în programele de terapie pentru copii. Prin citirea și discutarea cărților copiii pot înțelege mai bine propriile emoții, de aceea cărțile sunt recomandate a fi folosite în terapie, deoarece oferă o modalitate sigură de explorare a unor subiecte sensibile.

În terapia prin lectură, cărțile pot fi folosite ca instrumente terapeutice în mai multe feluri, iar cititul poate ajuta la dezvoltarea emoțională prin mai multe modalități:

- **Identificarea și validarea emoțiilor:** personajele din cărți pot oferi exemple care să ajute oamenii să-și identifice și să-și înțeleagă mai bine propriile emoții.
- **Creșterea empatiei:** citirea poveștilor în care sunt relatate experiențele altor persoane poate ajuta la dezvoltarea empatiei și înțelegerii față de alții: prin lectura despre personaje cu probleme și probleme, cititorii pot înțelege cum se simt și ce gândesc aceste personaje, ceea ce poate duce la o dezvoltare mai profundă a empatiei.
- **Învățarea de strategii de coping:** cărțile pot oferi exemple de strategii de adaptare sau rezolvare a problemelor care pot fi aplicate în viața reală:
- **Explorarea identității și relațiilor:** personajele din cărți pot avea experiențe similare cu ale copiilor și pot oferi perspective și înțelegere asupra problemelor legate de identitate.
- **Dezvoltarea rezilienței:** prin intermediul cărților copiii pot depăși situații grele din viața lor
- **Gestionarea emoțiilor:** prin intermediul lecturii, oamenii pot experimenta emoții diferite și pot învăța cum să le gestioneze. De exemplu, prin lectura unor povești triste, cititorii pot învăța cum să gestioneze tristețea și să găsească confort în situații dificile.

- **Relaxare si evadare:** lectura poate fi o sursă de evadare din stresul cotidian și poate ajuta la reducerea anxietății și la creșterea stării de bine.
- **Creșterea înțelegerii:** prin lectură, oamenii pot învăța despre lumea din jurul lor, culturi diferite și situații noi. Acest lucru poate duce la o înțelegere mai profundă a lumii și la dezvoltarea abilităților de comunicare.
- **Cititul îi crește încrederea în sine.** Copilul tinde să respingă disciplinele pe care nu le înțelege sau unde a pierdut informație de bază și este pus în situația de a oferi soluții. În opoziție cu această situație, un copil care citește, dobândește o serie de cunoștințe și tinde să fie curios să afle mai multe inclusiv pe domeniile care nu îl definesc în mod special.

Un astfel de climat îi conferă încredere în sine și disponibilitatea de a se autodepăși.

O altă categorie a poveștilor pentru copii o reprezintă poveștile terapeutice. Printr-o [poveste terapeutică](#), cel mic se identifică cu personajul poveștii și cu problemele pe care acesta le are și este încurajat să ia singur anumite decizii, asemenea personajului din poveste. Tot prin povești terapeutice, copilul reușește să își gestioneze anumite emoții și să își depășească [fricile](#). Poveștile terapeutice sunt diferite de poveștile clasice, unde binele învinge răul, iar cel rău este pedepsit la final. În poveștile terapeutice firul poveștii se concentrează mai mult pe personajul din poveste, pe descoperirea sa, descoperirea valorilor personale, dezvoltând empatia, nevoia de ajutor și înțelegerea propriilor emoții la copii.

Terapia prin lectură poate fi o modalitate eficientă și plăcută de a aborda diferite probleme și de a promova creșterea personală și dezvoltarea emoțională. În concluzie, cititul poate fi un instrument puternic pentru dezvoltarea emoțională a individului, oferind oportunitatea de a experimenta emoții și situații diferite, de a învăța cum să gestioneze emoțiile și de a dezvolta empatie și înțelegere față de ceilalți.

Bibliografie:

1. TOHĂNEAN Cristina-Angela, ȚIGĂNAȘ Mirela, 2018, ” Povești terapeutice pentru mici și mari”, Ed. Creator, București
2. ZUILI Robert, 2019, ”Cum să înțeleg emoțiile copilului meu” , Ed DPH, București
Bibliografia online:
3. <https://www.deajoaca.ro/blog/importanta-lecturii-pentru-copii-beneficii-si-rol-in-dezvoltare.html>

IMAGINI MITOLOGICE ÎN OPERA LUI ION CREANGĂ

Prof. Bulata Bianca
Liceul Teoretic „Dr. Victor Gomoiu” Vânju Mare

Folcloristul Nicolae Constantinescu consideră că basmul popular tradițional continuă mitul primitiv. Pe de o parte, basmul este o povestire profană, cu caracter neveridic, zădărnicit de formulele inițiale și finale specifice, având un personaj central care trăiește într-o perioadă nu foarte îndepărtată de momentul relatării, înfățișează o lume ideală, fiind o operă imaginată. Pe de altă parte, mitul are caracter ritual, se află în sfera sacralului, este veridic, întâmplările se petrec într-un timp primordial, fiind „un construct cultural cu valoare ideologică”¹.

Mircea Eliade consideră că „mitul povestește o istorie sacră” ale cărei întâmplări au avut loc în „timpul fabulos al «începuturilor»”. Mitul, „povestea unei «faceri»”, oferă o realitate populată de ființe supranaturale².

Nicolae Constantinescu și Alexandru Dobre precizează că miturile aparținând culturilor folclorice au fost transformate în opere folclorice, de exemplu în basme³.

Victor Kernbach susține că mitul este o relatare tradițională, care prezintă evenimente supranaturale, petrecute într-o perioadă primordială a umanității, și asociază noțiunea de mit cu cea de basm. Scriitorul propune, de asemenea, o clasificare a miturilor în mituri memoriale, fenomenologice, cosmogonice și transcendente. Pe de altă parte, Kernbach arată că miturile reprezintă „repovestiri literare”, „forme stratificate” în interiorul cărora există o semnificație îndepărtată, care poate fi interpretată și înțeleasă. Astfel, trecutul posibil, mitul, poate să ajungă un model în perspectivă⁴.

Ovidiu Bîrlea explică faptul că basmele, conform teoriei mitologice, conțin la origine elemente mitice, redată în imagini poetice. Aceste credințe străvechi reies din conținutul și zona de răspândire a basmelor⁵.

Pentru Antoaneta Olteanu, gândirea mitologică sau mitică este specifică inițiaților. Personajele mitologice aparțin unui spațiu numit lumea cealaltă, care este alcătuită după modelul lumii populate de ființe umane. Accesul la cealaltă realitate e posibil prin realizarea unor practici inițiatice, care au rolul de a dezvălui calea de acces spre lumea de dincolo. Între lumea personajelor mitologice și lumea umanului există o zonă intermediară în care intră ființe umane care aspiră spre a obține atribute proprii unor ființe fabuloase⁶.

¹ Nicolae Constantinescu, *Fișe pentru un dicționar de folclor (VI): basm*, în *Limbă și literatură*, XLV (III-IV), 2000, pp. 94-102.

² Mircea Eliade, *Aspecte ale mitului*, 1978, pp. 5-6.

³ Nicolae Constantinescu, Alexandru Dobre, *Etnografie și folclor românesc. Note de curs*, p. 77.

⁴ Victor Kernbach, *Miturile esențiale. Antologie de texte cu o introducere în mitologie, comentarii critice și note de referință*, pp. 5-15.

⁵ Ovidiu Bîrlea, *Mică enciclopedie a poveștilor românești*, 1976, p. 404.

⁶ Antoaneta Olteanu, *Metamorfozele sacralului. Dicționar de mitologie populară*, 1998.

Andrei Oișteanu consideră că, de-a lungul timpului, basmele au cunoscut transformări datorate capacității creatoare a povestitorilor. Evoluția basmului în timp și spațiu a determinat unele suprapuneri.

Ritualul inițierii este întâlnit la nivel global și reprezintă parcursul unui individ de la statutul de profan la cel de inițiat. Un astfel de drum inițiativ, divizat în trei etape, parcurge Harap Alb, personajul lui Ion Creangă. În calitate de slujitor al spânului, Harap Alb trebuie să aducă salata din grădina ursului, pielea cu pietre prețioase a cerbului și pe fata împăratului Roș. Harap Alb devine inițiat odată cu momentul căsătoriei, când devine la rândul lui împărat. Între „Povestea lui Harap Alb” și culturile primitive există unele similitudini precum supunerea la luptă de către crai a celor trei feciori. Craiul, având calitatea de inițiat, va decide ca fiul cel înzestrat, capabil să treacă de această probă, va fi demn de a continua drumul pentru a obține împărăția împăratului Verde.

Sfânta Duminică este un personaj cu puteri supranaturale, care are rolul de a-l iniția pe Harap Alb. Insula pe care locuiește Sfânta Duminică este un loc secret, care aparține celor inițiați. Sfânta Duminică realizează „legătura între lumea pământeană a oamenilor și lumea de dincolo a entităților superioare”.

Andrei Oișteanu dă o semnificație aparte personajelor care apar în „Povestea lui Harap Alb”. Spânul, Crăiasa albinelor, Crăiasa furnicilor, Gerilă, Flămânzilă, Setilă, Ochilă, Păsări-Lăți-Lungilă, împăratul Roș, fata împăratului Roș sunt „personificări ale trăsăturilor morale și spirituale ale eroului”. Spânul reprezintă imperfecțiunile morale, iar prin schimbarea numelui fiului de crai în Harap Alb, etnologul oferă interpretarea că fiul de crai devine robul propriilor slăbiciuni. Moartea provizorie a eroului constituie realizarea inițierii, trecerea la o nouă existență⁷.

Grădina ursului poate fi considerată ca fiind tărâmul celălalt, iar salata ursului un remediu medicinal. Pentru a pătrunde și a ieși din cealaltă lume, Harap Alb trebuie să îmbrace și să dezbrace pielea de urs. A doua etapă inițiativă în „Povestea lui Harap Alb” este obținerea pielii cerbului. Harap Alb merge în pădurea cerbului miraculos, din nou un tărâm al lumii de dincolo, are asupra sa un obrăzar și sapă o groapă în pământ, aspect ce constituie moartea simbolică a eroului. Sfânta Duminică îl ajută pe Harap Alb să treacă peste acest obstacol, oferindu-i obrăzarul și sabia lui Statu-Palmă-Barbă-Cot. Cea de-a treia etapă a inițierii este căsătoria eroului cu fata împăratului Roș. Harap Alb parcurge un drum dificil în care întâlnește personaje cu puteri fabuloase, care îl vor ajuta să-și atingă scopul. Aceste personaje simbolizează puterile și cunoașterea pe care Harap Alb le va utiliza de-a lungul călătoriei sale inițiatice. Datorită unui grad înalt de inițiere, Harap Alb reușește să o găsească pe fata împăratului.

Aducerea apei vii și a apei moarte, precum și a celor trei smicele de măr, este realizată cu ajutorul calului năzdrăvan, iar ele reprezintă „nemurirea, cunoașterea și puterea inițiativă”⁸.

În „Amintiri din copilărie” apare imaginea populară a babei Dochia cu cojoacele sale, fiind, la origine, un personaj mitic la o vârstă înaintată⁹. La Ovidiu Bîrlea, Baba Dochia figurează ca o reprezentare a primelor zile capricioase de primăvară¹⁰. Romulus Vulcănescu

⁷ Andrei Oișteanu, *Grădina de dincolo. Comentarii mitologice la basmul Harap Alb. Zoosophia. Comentarii de mitologie zoologică*, 1980, pp. 8-24.

⁸ *Ibidem*, pp. 51-125.

⁹ Ion Ghinoiu, *Mitologie română. Dicționar*, 2013.

¹⁰ Ovidiu Bîrlea, *Mică enciclopedie a poveștilor românești*, 1976, p. 13.

menționează două legende ale Dochiei, în care personajul se metamorfozează, devenind Baba Dochia. Pe de altă parte, etnologul explică proveniența numelui Dochia: de la sfânta mucenică Evdochia sau de la Dachia, fiica lui Decebal¹¹.

Bibliografie:

Bîrlea, Ovidiu, *Mică enciclopedie a poveștilor românești*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1976

Constantinescu, Nicolae; Dobre, Alexandru, *Etnografie și folclor românesc. Note de curs*, Editura Fundației România de Măine, București, 2001

Constantinescu, Nicolae, *Fișe pentru un dicționar de folclor (VI): basm*, în *Limbă și literatură*, XLV (III-IV), 2000

Eliade, Mircea, *Aspecte ale mitului*, Editura Univers, București, 1978

Ghinoiu, Ion, *Mitologie română. Dicționar*, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2013

Kernbach, Victor, *Miturile esențiale. Antologie de texte cu o introducere în mitologie, comentarii critice și note de referință*, Editura științifică și enciclopedică, București, 1978

Oișteanu, Andrei, *Grădina de dincolo. Comentarii mitologice la basmul Harap Alb. Zoosophia. Comentarii de mitologie zoologică*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1980

Olteanu, Antoaneta, *Metamorfozele sacralului. Dicționar de mitologie populară*, Editura Paideia, București, 1998

Vulcănescu, Romulus, *Mitologie română*, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1987

¹¹ Romulus Vulcănescu, *Mitologie română*, pp. 268-332.

PROIECT EDUCAȚIONAL „PRIMELE 100 DE ZILE DE ȘCOALĂ”

Prof.înv.primar, DĂNCIULESCU Denisa

Prof.înv.primar, SULGER Violeta

Prof.înv.primar, ȘERBAN Nicoleta Veronica

1. ARGUMENT

Proiectul “ *Primele 100 de zile de școală*” este adresat în primul rând elevilor și cadrelor didactice de la clasa pregătitoare, dar și părinților și comunității locale, dorind să fie un portal spre sufletul fiecăruia, o dorință de a ne cunoaște mai bine, o șansă de a ne arăta frumusețea interioară, de a ne exprima prin intermediul artei.

2. SCOP:

Cunoașterea semnificației parcurgerii primelor o sută de zile din viața de școlar; bucuria sărbătoririi împreună a o sută de zile de școală prin diferite activități, dar și creșterea prestigiului clasei și a școlii în rândul comunității.

3. OBIECTIVE:

- Atragerea efectivă a copiilor în organizarea unor activități cu caracter extracurricular, conducând la creșterea calitativă a acestora;
- Identificarea propriilor valori și a grupului din care fac parte;
- Cunoașterea și respectarea valorilor actualei generații de școlari prin paralelismul între universul copilăriei de azi și universul copilăriei părinților lor;
- Stimularea și promovarea creativității elevilor prin realizarea colecțiilor de 100 de obiecte
- Conștientizarea afectivității de grup ca suport al prieteniei;
- Stimularea interesului părinților copiilor prin implicarea directă și indirectă în aceste activități;
- Promovarea imaginii școlii în cadrul comunității locale.

4. GRUPUL ȚINTĂ:

- 51 de elevi de la clasele pregătitoare A Step by Step și B;
- părinții elevilor;
- directorul unității.

5.PERIOADA:

- *pregătire*: septembrie – octombrie 2022;
- *derulare* :noiembrie2022 – martie 2023, cu finalizare în 8 Martie 2023;
- *evaluare*: mai 2023 în cadrul Comisiei Metodice de la învățământul primar.

6. RESURSE:

- *umane*: elevi, cadre didactice, părinții elevilor, membri ai comunității locale;
- *materiale*: colecțiile de materiale aduse de copii, markere, hârtie, cerneală, creioane, carton, fișe de lucru, baloane,videoproiector, diplome oferite copiilor;
- *financiare*: bugetare – fonduri proprii pentru materiale de specialitate;
- *extrabugetare* – contribuții ale părinților pentru realizarea colecțiilor de 100 de obiecte.

7. ACTIVITĂȚI:

- Anunțarea copiilor și a părinților asupra proiectului și asupra modului cum trebuie să se pregătească pentru sărbătorirea celor 100 de zile de școală: pregătirea colecțiilor de 100 de obiecte – octombrie 2022- martie 2023;
- Realizarea unei expoziții cu diverse creații intitulată „Atelier de creație” – martie 2023;
- Completarea zilnică a panoului „Să numărăm zilele de școală” – jetoane cu numerele până la 100;
- „Gânduri pentru cei dragi” – joc de cunoaștere a celor dragi (mama, tata, sora, fratele) – decembrie 2022;
- ”Să ne cunoaștem mai bine” – joc de identificare a stărilor sufletești – ianuarie 2022;
- Pregătirea invitațiilor pentru părinți, conducerea școlii, membri din comunitate – februarie 2022;
- Pregătirea programului artistic: cântece și poezii dedicate primăverii – februarie 2022;
- Pavoazarea clasei pentru sărbătoare – martie 2023.

Desfășurarea activităților din 8 Martie 2023

- Cuvânt de bun venit adresat de doamnele învățătoare;
- Recitarea poeziei „100 de zile de școală”;
- Vizionarea unor sliduri cu poze adunate în cele 100 de zile de școală;
- Jocuri de cunoaștere
- Program artistic „Primăvară, bun sosit!” ;
- Prezentarea colecțiilor de 100 de obiecte;
- Oferirea DIPLOMELOR „Sunt cu 100 de zile mai istet/isteata,”
- Identificarea numelui de pe baloane și spargerea acestora;
- Servirea tortului surpriză;

8. REZULTATE AȘTEPTATE:

- Atitudinea pozitivă a copiilor față de acțiunile realizate;
- Responsabilizarea elevilor și a părinților în vederea realizării colecțiilor cu 100 de obiecte;
- Implicarea elevilor, cadrelor didactice și a părinților în activitățile organizate;
- Dezvoltarea comportamentelor sociale la copii;
- Manifestarea spiritului de toleranță și cooperare între elevi;
- Dezvoltarea gândirii critice la elevi;
- Egalitate și respect pentru diversitate.

9. EVALUARE:

- Numărul activităților organizate în timpul derulării proiectului;
- Calitatea activităților organizate;
- Numărul participanților la activitățile din ziua sărbătoririi a 100 de zile (elevi, părinți, bunici, cadre didactice, membri din comunitatea locală);
- Calitatea lucrărilor aflate la expoziții;
- Produsele finale ale activității.

VIOLENȚA ȘCOLARĂ – CE ESTE ȘI CUM O COMBATEM ?

Prof. Văduva Alina Cornelia

C.S. E. I . Balș

Violența școlară, sub toate formele ei, limitează dreptul fundamental la educație a zeci de mii de copii români. Aproximativ 1 din 3 elevi din lume a fost victima bullyingului (formă a violenței școlare), având consecințe devastatoare asupra procesului educațional, ratei de abandon școlar, sănătății fizice și psihice ale acestora. În România, se estimează că aproape jumătate dintre elevi au fost agresați de colegi cel puțin o dată.

Conform unui studiu realizat de Organizația Salvați Copiii România (*Studiu Privind Incidența Violentei Asupra Copiilor, decembrie 2021*), 16% din adolescenții respondenți au afirmat că, în mod obișnuit, se simt încordați când sunt prezenți la școală, 12% speriați, iar 5% triști. Peste 4% afirmă că își petrec singuri pauzele, fără a comunica cu ceilalți colegi.

În acest context, numărul ridicat de cazuri de violență școlară pare a fi o consecință directă a mediului în care copiii și adolescenții învață. Lipsa unui spațiu sigur, a unor măsuri elementare de protecție a victimelor, a acțiunii cadrelor didactice și a celorlalți elevi nu fac altceva decât să permită fenomenului de violență școlară să ia amploare.

În categoria violenței școlare se încadrează orice formă de violență asupra copiilor și tinerilor care se petrece pe domeniul școlii sau în timpul unei activități conexe. Acesta este experimentată de elevi din partea altor colegi/elevi, a cadrelor didactice sau a personalului auxiliar.

Aceasta poate să ia forme multiple:

Violența fizică: agresiunea fizică cu intenția de a răni cealaltă persoană (prezentă la cel puțin 1 din 10 elevi de liceu și 1 din 7 elevi de gimnaziu*);

Violența psihologică: abuzul/violența verbală și emoțională, precum insulte, amenințări, porecle, intimidare, umilire (este cea mai prevalentă formă de violență, observată de aprox. 40% dintre respondenți*) + violența socială, înțeleasă prin izolarea și controlarea acțiunilor victimei (32% dintre liceeni respondenți afirmă că au fost martorii a cel puțin un caz de violență socială*);

Bullyingul: comportament agresiv repetat asupra victimei, aflată în aceeași situație ca și agresorul (un alt elev este agresorul → bullying, un profesor/ cineva superior ca și statut este agresorul → abuz), îmbinând violența fizică cu violență verbală, socială, sexuală;

Cyberbullyingul: se referă la hărțuirea/intimidarea care are loc în mediul online (ex.: trimiterea de mesaje ofensive, însușirea identității unui alt elev pe platformele de socializare, postarea de imagini jenante și răspândirea de zvonuri pe social media etc.).

Situația socio-economică, rasa și etnia, mediul de proveniență, genul, orientarea sexuală, temperamentul, aspectul fizic, etc. reprezintă factori de risc atunci când vine vorba despre alegerea victimei. În informațiile culese la nivel mondial de către UNICEF în ceea ce privește prezența fenomenului de bullying se poate observa o corelație evidentă între nivelul de trai al unei țări (dezvoltarea economică, investiția în educație) și incidența violenței școlare. Diferențe se observă și între mediul rural și urban, unde 62% dintre școli au raportat cel puțin un caz de violență pe an, respectiv 47%.

Pe de altă parte, există riscuri și pentru apariția violenței și a manifestării acesteia de către agresor: experiențe anterioare care să implice violența, consumarea de substanțe interzise, anturajul și mediul, proveniența dintr-o familie disfuncțională și/sau o comunitate săracă. În multe cazuri, agresorul percepe victima ca pe o amenințare la propria persoană, încredere în sine, mândrie sau statut, fără a conștientiza acest lucru. E posibil ca victima să prezinte o caracteristică diferită care atrage atenția agresorului. Dorința de popularitate și deținere a controlului, în concordanță cu credința că puterea într-un grup social poate fi obținută doar prin umilirea celorlalți, contribuie la apariția violenței școlare. În ciuda faptului că agresorii apar ca persoane care dețin controlul și puterea, în majoritatea cazurilor aceștia aduc cu sine o experiență trecută legată de violență, adoptând și imitând comportamentele celor din jur.

Elevul (copilul) face parte din categoria persoanelor cu vulnerabilitate victimală crescută din cauza particularităților psihocomportamentale și de vârstă specifice:

nu dispune aproape deloc de posibilități fizice și psihice de apărare;

anticipează în mică măsură/deloc atât propriile comportamente, cât și pe ale celorlalți (în special ale adulților);

dispune de o capacitate redusă de înțelegere a consecințelor acțiunilor proprii sau ale altora;

nivel redus de empatie;

discerne cu dificultate intențiile bune de cele rele;

prezintă un grad înalt de sugestibilitate, credibilitate.*

Există două tipuri de victime școlare:

victima pasivă sau supusă: care transmite celorlalți, prin comportament, că este o persoană nesigură, care nu va reacționa la agresiunea asupra sa; nu dispune decât în mică măsură de abilități sociale; au un nivel scăzut al stimei de sine, sunt anxioși, nesiguri, se demoralizează ușor; întâmpină dificultăți în a lua atitudine sau în a se apăra atunci când sunt atacați;

victima „provocatoare”: prezintă atât comportamente de tip anxios, cât și de tip agresiv; prezintă tendința de a riposta violent când este atacată într-un fel sau altul; cele mai multe victime din această categorie au un temperament irascibil, sunt hiperactive și au dificultăți de concentrare; sunt nerespectuoase și au obiceiuri care îi irită pe cei din jurul lor; nu au capacitatea de a dezvolta relații cu copiii și adulții, inclusiv cu profesorii; își aleg victime pe care să își descarce frustrările provenite din agresiunile la care sunt și ele, la rândul lor, supuse.*

Bibliografie:

- 1.Curelaru, M. (2013), **Violența în școală. Repere pentru analiză și intervenție**, Editura Universității Alexandru Ioan Cuza, Iași;
- 2.Șoitu, L., Hăvârneanu, C. (coord.) (2001), **Agresivitate în școală**, Editura Institutul European, Iași;
- 3.Salavastru, D., (2003) *Violenta in mediul școlar*, în Ferreol, G., Neculau, A. (coord.), **Violența – Aspecte psihosociale**, Editura Polirom, Iași.